

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 186: Forslag til lov om ændring af lov om offentlige betalinger m.v. (Private udbetaleres anvendelse af Nemkontoregisteret).

Af finansministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 14/3 2007. Første behandling 29/3 2007. Betænkning 3/5 2007).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Forespørgsel nr. F 32:

Forespørgsel til finansministeren og beskæftigelsesministeren:

»Vil ministeren redegøre for konsekvenserne af EU's Lissabonstrategi, herunder for, hvordan den danske regering lever op til strategien, og hvad man gør for at undgå, at den fører til en forringelse af velfærdssamfundet?«

Af Rune Lund (EL), Jørgen Arbo-Bæhr (EL) og Per Clausen (EL). (Forespørgslen anmeldt 20/2 2007. Fremme af forespørgslen vedtaget 23/2 2007).

Begrundelse

Rune Lund (EL):

Den forespørgsel, som vi skal diskutere her i dag, handler om EU's såkaldte Lissabonstrategi, som frem til år 2010 skulle gøre EU til den mest konkurrencedygtige økonomi på kloden.

Med fokus på den frie konkurrence, med konkurrencen i centrum, har EU's stats- og regeringsledere løbende drøftet EU's økonomiske, miljømæssige og sociale dimensioner. Og uanset at det har haltet med at gennemføre strategien, og uanset om man i 2005 valgte at give strategien en ny indpakning, ved at den nu skulle fokusere mere på vækst og jobskabelse, så er det tydeligt, at konkurrencen og dermed det højreorienterede, liberalistiske, ideologiske projekt fortsat står centralt for Lissabonstrategien.

Det ideologiske grundlag for Lissabonstrategien er helt klart, selv om der bestemt også er gode elementer i Lissabonstrategien. Det ideologiske fundament består i, at gunstigere forhold for virksomheder skal laves ved at fjerne besværlige regler på arbejdsmarkedet og på det sociale område, og konkurrenceevnen skal styrkes derved. Det er metoden til at styrke beskæftigelsen og den sociale dimension, en fejlagtig metode. Man kunne nærmest kalde det for en strategi for den sociale ulighedens dynamik.

I Enhedslisten har vi det sådan, at forringelser af velfærd, af arbejdernes rettigheder og en øget satsning på markedet er en model, der ligger meget fjært fra ideen om at sikre social lighed og sikre solidaritet, ikke bare i Danmark, men i hele EU og hele Europa for den sags skyld. Og det har da også været baggrunden for, at Lissabonstrategien har ligget som en slags tåge hen over de mange sociale protester, vi har set i Europa de seneste år.

Det drejer sig både om den tyske reform af velfærden, som blev kaldt Hartz IV, som indebar mange forringelser. Det handler om fagforeninger og forskellige bevægelers kamp mod EU's servicedirektiv, som også førte til forringelser, også i den lightudgave det er vedtaget i, og det handler om franske unges modstand mod reformen CPE, og også senest vores hjemlige protester, som vi så ved forældre- og pædagogstrejker i efteråret sidste år.

Alle disse protester, alle disse forringelser af velfærden, som vi ser ikke bare i Europa, men også her i Danmark, har en overordnet ideologisk paraply i EU, som er Lissabonstrategien, og derfor har vi i Enhedslisten taget initiativ til at få den her debat om Lissabonstrategien i EU for at få en diskussion på et mere overordnet plan i forhold til, hvad det er for en slags EU, hvad det er for en slags Europa, vi ønsker. Er det liberalisternes Europa, er det markedskræfternes Europa, eller er det et socialt Europa, som vi ønsker? Det er det, som debatten handler om i dag.

Besvarelse

Finansministeren (Thor Pedersen):

Hvis ikke man kendte sammensætningen og de politiske standpunkter, man i forvejen har i forskellige partier, så kunne man blive overrasket over forespørgslen. Men jeg er for så vidt ikke overrasket over, at hr. Rune Lund ikke mener, at Det Europæiske Fællesskab og det åbne marked er et bidrag til at sikre konkurrence, og i øvrigt at det, der så ligger i Lissabonstrategien, ikke er med til at sikre grundlaget for et velfærdssamfund.

Se, regeringens synspunkt er jo, at Lissabonstrategien lige præcis er med til at sikre det velfærdssamfund, som vi kender i Danmark, og det er det bidrag, som vi i Fællesskabet kan hjælpe hinanden med i det europæiske samarbejde. For det er vel velkendt, at strategien handler om at udveksle erfaringer, gensidige evalueringer og

anbefalinger med henblik på, hvad det er, vi kan og har lært af hinanden.

Der er således ikke tale om at tvinge Danmark f.eks. til at ændre på det danske velfærdssystem, og f.eks. kan jeg jo nævne, at den danske flexicuritymodel i stigende grad fremhæves som eksempel til efterfølgelse for de andre medlemslande.

Men jeg vil lige komme med et par enkelte ord om selve strategiens indhold. Lissabonstrategien blev jo – kan man sige – skudt i gang i år 2000, og frem til 2007 er fire hovedprioriteter defineret, som ligger i god forlængelse af den danske regerings indsatsområder. Det er for det første større investeringer i viden og i innovation; dernæst at frigøre forretningsmulighederne navnlig for små og mellemstore virksomheder; at sikre et dygtigt arbejdsmarked, der er baseret på flexicurity; og endelig målsætningen om at forbedre energiforsyningen og bekæmpe klimaændringer.

Kl. 14.05

Selvfølgelig kan det siges, at man har et debattema, der siger: Gør medlemslandene så nok for at efterleve strategiens målsætninger og anbefalinger? Men Kommissionens seneste evalueringsrapport fra december sidste år anfører, at strategien er begyndt at fungere. Der gennemføres strukturreformer i medlemslandene, dog i varierende intensitet og omfang, men det, der er et mål, er begyndt at afspejle sig i økonomisk vækst og i stigende beskæftigelse, som stadig er noget tilbage med hensyn til opnåelse i andre lande end Danmark.

Hvad angår Danmark og efterlevelsestrategien, så kan vi henvise til Danmarks nationale reformprogram fra 2005 og sidste års fremskridtsrapport. Kommissionens sidste vurdering af Danmarks reformarbejde var positiv. Der var ros til vores danske flexicuritymodel, der var ros til indsatsen for at øge arbejdsstyrken på lang sigt og arbejdet med at sikre langsigtet økonomisk holdbarhed og dermed muligheden for at bevare de nuværende velfærdsgoder. Og det betyder jo, at velfærdsaftalen og globaliseringsstrategien, som er baseret på et meget bredt flertal her i Folketinget – 158 mandater ud af 179 – er eksempler på danske indsatser, der falder inden for de indsatsområder, som Lissabonstrategien især sætter fokus på.

Hvis man skal videre herfra, vil jeg med formandens godkendelse give ordet videre til beskæftigelsesministeren, der kan redegøre nær-

mere for Lissabonstrategiens betydning for beskæftigelsesområdet.

Formanden:

Tak til finansministeren. Og så hører vi beskæftigelsesministerens svar på forespørgslen.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Finansministeren har allerede citeret Lissabonstrategiens overordnede mål. Disse mål omfatter som nævnt, at der skal skabes både flere og bedre job og større social samhørighed. Beskæftigelsespolitikken er således en vigtig brik i den bredt anlagte Lissabonstrategi. I den forbindelse er det vigtigt at understrege, at EU-samarbejdet i relation til Lissabonstrategien ligger inden for det, vi kalder den åbne koordinationsmetode. De enkelte EU-lande kan udveksle erfaringer, men beskæftigelsespolitikken er i sidste instans et suverænt nationalt anliggende.

Lissabonmålsætningen for 2010 for den samlede beskæftigelse er, at EU skal have en beskæftigelsesfrekvens på 70. Danmark opfylder målsætningen med en beskæftigelsesfrekvens på 75,9 i 2005. For alle EU-landene under et er beskæftigelsesfrekvensen 63,8 – altså et godt stykke fra målsætningen. Jeg kunne da godt have tænkt mig, at flere af EU's ledere havde gjort en større indsats for reformer, som kunne have løftet beskæftigelsesfrekvensen, men jeg er optimist. Jeg tror, at de gode erfaringer, som enkelte lande har kunnet fremlægge, vil inspirere andre til at gå samme vej.

Vi har i Rådet af beskæftigelsesministre sat fokus på tre prioriterede områder for den beskæftigelsespolitiske indsats. De prioriterede områder er kort fortalt for det første, at arbejdsudbuddet skal forøges og den sociale beskyttelse moderniseres; for det andet, at tilpasningsevnen hos arbejdstagere og virksomheder skal forbedres; og for det tredje, at investering i menneskelig kapital skal forøges, herunder gennem massiv satsning på efter- og videreuddannelse. Den brede danske velfærdsaftale fra 2006 handler i høj grad om en styrket indsats på netop disse områder.

Europa-Kommissionen har i sin evaluering af fremskridtene i det danske reformprogram anerkendende ord til Danmark. Som det vil være bekendt for medlemmerne af dette høje Ting, nyder Danmarks beskæftigelsespolitik stor beivring i udlandet i disse år. De internationale vurderinger, som vi ser foretaget fra tid til an-

den, viser nemlig samstemmende, at vi gør det godt i Danmark.

Der er særlig et udtryk, som udlandet har hæftet sig ved, nemlig ordet flexicurity. Flexicurity leverer nemlig den vare, som befolkningerne overalt i Europa efterspørger. På trods af vore forskelle er EU-borgere fælles om to krav: Flere og bedre job og social sikkerhed.

Hvad indebærer den danske flexicuritymodel? Ja, kort fortalt består den jo af tre elementer: For det første har vi et fleksibelt arbejdsmarked bl.a. takket være parternes rolle ved fastlæggelse af løn- og ansættelsesvilkår; for det andet har vi et fintmasket socialt sikkerhedsnet; og for det tredje lægger vi vægt på en aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Kl. 14.10

Det fleksible danske arbejdsmarked gør det let for virksomheder og medarbejdere at omstille sig til nye markedsvilkår og teknologier.

I modsætning til en række andre EU-lande er virksomhederne ikke bange for at ansætte nye medarbejdere, fordi virksomhederne relativt let kan tilpasse medarbejderstaben efter ordrebogen. Resultatet er en historisk lav strukturel ledighed, så selv dem på kanten af arbejdsmarkedet nu får en chance, og det er forudsætningen for social sammenhængskraft i det danske samfund.

Medarbejderne er ikke bange for at skifte job, de er fantastisk fleksible; faktisk skifter cirka en fjerdedel af arbejdsstyrken job hvert år. Man taler om en opadgående fleksibilitet, hvor medarbejderne gennem en løbende opgradering af kvalifikationer får mulighed for at påtage sig bedre job gennem deres karriereforløb, og det giver en høj grad af beskæftigessikkerhed for den enkelte.

Vor aktive arbejdsmarkedspolitik sikrer arbejdstagerne hjælp til jobsøgning og omskoling, hvis de mister jobbet. Vi bruger mange penge på den aktive arbejdsmarkedspolitik, ca. 1,5 pct. af bruttonationalproduktet. Det er dobbelt så meget som EU-gennemsnittet, men det betaler sig. Arbejdsløsheden er lav, og den veluddannede arbejdsstyrke giver Danmark en konkurrencefordel i en global økonomi.

Vort fintmaskede sociale sikkerhedssystem sikrer samtidig, at man ikke skal frygte at gå fra hus og hjem i tilfælde af ledighed. Både virksomheder og arbejdstagere er gennem flexicurity godt rustet til at håndtere globaliseringens udfordringer. Derfor følger resten af Europa interesseret med. Flexicurity er en samfundsmo-

del, som vi har reformeret og justeret undervejs, og modellen er dynamisk.

Jeg vil gerne kvittere for arbejdsmarkedets parter bidrag til en velfungerende flexicurity i Danmark. Den sociale dialog og de kollektive overenskomster mellem parterne har vist sig at være en effektiv og fleksibel reguleringsform. Den sikrer en høj grad af arbejdstagerbeskyttelse under hensyn til de vilkår, der gør sig gældende inden for de forskellige produktionsområder.

Her til afrunding vil jeg endvidere nævne, at Kommissionen er undervejs med en meddelelse om flexicurity. Det Europæiske Råd har anmodet Kommissionen herom. Meddelelsen skal give inspiration til de enkelte medlemslande om forskellige veje til mere fleksibilitet og social sikkerhed, og der tages udgangspunkt i det enkelte lands forudsætninger.

Det er min faste overbevisning, at Lissabonstrategien positivt medvirker til at sikre vækst og velfærd og social sammenhængskraft i Europa.

Lad mig til allersidst slå fast, at en ting er helt sikkert: Lissabonstrategien skal styrkes via reformer på de europæiske arbejdsmarkeder, Kommissionens rapport om beskæftigelsen i Europa 2006 slår fast, at flexicurity er en vigtig ingrediens i den politiske debat i EU, og jeg kan vist uden overdrivelse sige, at Danmark har vist vejen og viljen til at leve op til målsætningerne i Lissabonstrategien om flere og bedre job.

Formanden:

Tak til beskæftigelsesministeren, og så er det ordføreren for forespørgerne, hr. Rune Lund:

Forhandling

Rune Lund (EL):

I dag er det jo sådan, at Folketinget på foranledning af Enhedslisten diskuterer EU's såkaldte Lissabonstrategi. Og Lissabonstrategien er jo en aftale mellem EU's medlemslande, som har det overordnede meget umiddelbart sympatiske formål at skabe større vækst og flere arbejdspladser i hele EU. Og hvem kan dog være imod det?

Samtidig er det også sådan, at Lissabonstrategien fungerer på den måde, at det er et mellemstatligt samarbejde, det er den såkaldte åbne koordinerende metode, hvor de enkelte lande mødes på lige fod med jævne intervaller, man op-

stiller nogle mål, nogle indikatorer, og så evaluerer man med jævne mellemrum.

Det er ikke en samarbejdsform, som vi ser det, på samme måde som man gør det på standardmåden i EU, om man så må sige, hvor det er den centralistiske metode med flertalsafgørelser, med en domstol, der i sidste ende kan banke landene på plads, kombineret med flertalsafgørelser og en centralisering af magten i Bruxelles.

KL 14.15

Formen for samarbejdet er faktisk ganske fornuftig. Det er ikke formen, der er problemet, det er indholdet i Lissabonstrategien, der er problemet. Og derfor støtter vi heller ikke ethvert initiativ, blot fordi det tilsyneladende har et godt formål i forhold til den overskrift, som et initiativ måtte have, i dette tilfælde formålet med at skabe større vækst og flere arbejdspladser i hele EU.

Problemet med Lissabonstrategien er, sådan som den bliver fremlagt, og sådan som den bliver brugt i EU, at arbejdspladserne skal skabes gennem privatiseringer, de skal skabes gennem nedskæringer på de sociale ydelser. Nu har to repræsentanter for regeringen stået heroppe og forklaret, hvordan Lissabonstrategien passer fint med de velfærdsreformer, der er blevet gennemført i Danmark. Og der kan man sige, at det ligger i fin og naturlig forlængelse af det, for hvad er der sket med det velfærdsforlig, der blev lavet sidste sommer, lige inden sommerferien? Der skete bl.a. det, at man hævede efterlønsalderen, tilbagetrækningsalderen, med 2 år. En velfærdsforringelse, som ligger fint i forlængelse af den måde, som Lissabonstrategien bliver tænkt på og bliver diskuteret på.

Ideen er, at den slags forringelser skal kunne give et mere dynamisk arbejdsmarked med flere arbejdspladser og større økonomisk vækst, men det, det i stedet giver, er større usikkerhed i ansættelsesforholdene, lavere understøttelse, ringere pensionsforhold og i det hele taget en ringere velfærd, en borgerlig, en nyliberalistisk måde at tænke udvikling af velfærdssamfundet på.

Lissabonstrategien bliver så af regeringen, herunder beskæftigelsesministeren og finansministeren, fremlagt som en slags EU-udgave af den såkaldte danske model, flexicuritymodellen, men sagen er bare, at Lissabonstrategien ikke har særlig meget med flexicurity at gøre, altså en blanding af fleksibilitet og sikkerhed. Det er mere en strategi, som handler om fleksibilitet og fleksibilitet, altså fleksibilitet uden sikkerhed. Og det er også derfor, der går den lige

linje fra Lissabonstrategien til sidste års velfærdsforlig og regeringens nedskæringer på den offentlige velfærd. Det er altså ikke bare tekniske detaljer eller en hvilken som helst strategi, vi står her og diskuterer i dag, det er faktisk den overordnede ideologiske paraply for, hvilken vej de enkelte samfund i EU skal bevæge sig.

Og hvis man skal se på nogle af de konsekvenser, som Lissabonstrategien har ført med sig, så kan man se på den resolution, som venstrefløjsgruppen GUE/NGL har fremsat i Europa-Parlamentet her i dette forår. Det er en rapport, som bl.a. viser, at Lissabonstrategien skubber til en udvikling, hvor virksomhedernes profit som andel af bruttonationalproduktet er den højeste i de sidste 25 år, lønninger, som andel af BNP har været støt faldende de seneste årtier. I 1981 var den 75,3 pct. I 2008 er den nede 66,7 pct.

Fra 2000 til 2005 steg EU's samlede arbejdsløshed med en million, og 25 pct. arbejder uden faste arbejdstider, de arbejder på deltid eller på tidsbestemte kontrakter – usikre arbejdsforhold.

Uligheden er også steget. Fordelingen mellem de 20 rigeste og de 20 fattigste i EU er vokset fra 4,5:1 til 4,8:1 siden år 2000. Igen ser vi, hvordan uligheden stiger. Vi ser, hvordan der bliver mere usikre arbejdsforhold. Vi ser, hvordan de, der har, får mere, og de, der har mindre, får endnu mindre.

Derfor synes vi, at det er på tide, at der kommer en ny strategi for, hvordan man kan gavne befolkningerne i EU, i stedet for hele tiden at tænke på, hvordan man kan lave nedskæringer, hvordan man kan lave bedre forhold for de store virksomheder, fordi det jo faktisk ikke bare er den måde, som man gavner flest mennesker på, det er faktisk også den måde, man rent faktisk skaber de mest konkurrencedygtige økonomier på.

Når man ser på, hvad der har gjort et land som Danmark, men også andre nordiske lande, konkurrencedygtige, så er det jo netop kombinationen af en høj grad af velfærd og dermed også et godt velfærdssystem kombineret med et fleksibelt arbejdsmarked. Og den slags samfund kan man kun udvikle, hvis man har en strategi om at styrke velfærden, og ikke om at forringe velfærden.

Derfor vil jeg gerne på vegne af Enhedslisten oplæse følgende forslag til vedtagelse, som Enhedslisten mener, at Folketinget bør vedtage i dag:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at EU's Lissabonstrategi har medført større markedsgørelse og deraf følgende forringelser af offentlig velfærd i alle EU's medlemslande, herunder en liberalisering af markedet for tjenesteydelser, større utryghed i ansættelsesforholdene samt lavere lønninger som andel af BNP, pålægger Folketinget regeringen at arbejde for, at Lissabonstrategien i stedet tager udgangspunkt i hvert enkelt medlemslands sociale ønsker og behov, herunder:

- forbedring af sociale ydelser som dagpenge, kontanthjælp, folkepension m.v., herunder tilsvarende ordninger i alle de enkelte EU-lande,
- højere pensioner som alternativ til flere private pensionsopsparinger,
- skabelse af et sygehusvæsen med lige og gratis adgang for alle som alternativ til private sygehuse og sundhedsforsikringer,
- gratis uddannelse til alle,
- mere offentlig styret forskning,
- fremskaffe det nødvendige økonomiske grundlag for opfyldelsen af ovennævnte krav.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 69).

Kl. 14.20

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg kan, sådan som jeg forstod hr. Rune Lund, godt være enig i, at noget af det her i Lissabonstrategien en gang imellem måske kan være noget bøvet noget at beskæftige sig med.

Men jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre med hensyn det her forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat: Jeg har forstået Enhedslistens EU-politik sådan, at vi skal have mindre EU, men sådan som jeg læser det her forslag til vedtagelse, er der jo rent faktisk tale om mere EU, bare sådan på en mere social måde. Vi skal have gratis uddannelse i alle de andre medlemslande osv. Det kan være en nok så sympatisk tanke, men det burde vel være de andre medlemslande, der så at sige afgjorde det i deres nationale parlamenter.

Så hvordan skal det her forslag til vedtagelse forstås? Er det et udtryk for, at Enhedslisten nu mener, at EU skal tage sig af områder som uddannelse, social sikring osv.?

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Nej, det er det ikke, hvis hr. Martin Henriksen forstår det på den måde, som jeg også nævnte i min ordførertale, at det her skal gennemføres med flertalsafgørelser og med domstolsprøvelse i forlængelse af flertalsafgørelser. Det er jo netop opbygningen af superstaten.

Den måde, som Lissabonstrategien fungerer på i dag, er ved den åbne koordineringsmetode. Det er et mellemstatsligt samarbejde uden flertalsafgørelser, uden domstolskontrol, hvilket ikke er EU's superstatskonstruktion. Det handler om, at lande på lige fod mødes, og så snakker de om, i hvilken retning de ønsker at vores samfund skal udvikle sig i de kommende år.

Den slags diskussioner synes vi i Enhedslisten er fornuftige, og formen for samarbejdet synes vi faktisk er demokratisk, men vi er meget utilfredse med indholdet. Når det her mellemstatslige samarbejde foregår i tråd med Lissabonstrategien og man så samtidig arbejder ud fra en politik, som handler om privatiseringer, som handler om nedskæringer, som handler om at forringe velfærdssamfundet, ikke bare i Danmark, men i hele EU, siger vi: Hvorfor ikke lave et andet indhold, når nu der er noget at kæmpe for der?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg kan være enig i meget af det, nemlig at den måde, som man tilrettelægger Lissabonstrategien på i dag, egentlig er en fornuftig måde at gøre det på, og at det netop er ligeværdige partnere, der går ind til de her drøftelser.

Men pointen er vel egentlig, at når det nu foregår i det system, som det nu engang foregår i – sympatisk eller ikke sympatisk – så bliver det jo brugt som en løftestang til at få noget EU-politik gennemført i medlemslandene. Det ser vi på uddannelsesområdet, og vi ser det også på en lang række andre områder.

Hvis man nu forestillede sig, at man gik ind på den politik, som Enhedslisten ønsker skal indgå i Lissabonstrategien, ville det jo også et eller andet sted blive brugt som en løftestang af EU-systemet til over tid at gå ind og lovgive, og så bliver det netop sådan noget som hr. Rune

Lund frygter, netop domstolsafgørelser og flertalsafgørelser. Så er det et eller andet sted ikke problematisk, at man rent faktisk siger, at EU skal tage sig af det her? Burde man ikke hellere sige, at det her sådan set er op til de enkelte medlemslande og så lade det være holdningen og lade den holdning klart skinne igennem?

KL 14.25

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg tror ikke, hr. Martin Henriksen har forstået princippet i den åbne koordineringsmetode, som er et mellemstatsligt samarbejde. Det er simpelt hen et ganske almindeligt mellemstatsligt samarbejde. Det handler ikke om EU-superstatskonstruktionen.

I det mellemstatslige samarbejde vedtager man i dag en masse tåbelige ting, som ligger lige i forlængelse af den politik, som regeringen og Dansk Folkeparti fører. Dansk Folkeparti har jo også været med til at forringe efterlønsordningen her i Danmark sidste sommer inden sommerferien – noget, som EU jo faktisk roser den danske regering og dermed også Dansk Folkeparti for.

Vi i Enhedslisten siger, at når man nu arbejder på den måde og arbejder med den strategi, så lad os da proppe noget fornuftigt indhold i den. Det er jo der, vi har et problem i dag. Problemet er nemlig ikke, at formen for samarbejde er dum. Formen for samarbejde er demokratisk, samarbejdet er mellemstatsligt, men indholdet i det er højreorienteret. Det er en nedskæringsdagsorden, som ligger i forlængelse af regeringens og Dansk Folkepartis politik, og det er indholdet, vi skal have ændret. Formen er demokratisk.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu må jeg for det første sige, at der jo ingen steder i Lissabonstrategien står noget om, at noget land skal forringe nogen som helst sociale standarder – overhovedet ikke. Så jeg ved ikke, hvor man har det fra, men det står der i hvert fald ikke noget om i Lissabonstrategien.

Danmark kan have lige præcis den sociale standard, som vi selv ønsker, netop fordi det er den åbne koordinationsmetode. Så der er jo ikke noget som helst, der bliver presset ned over nogen overhovedet. Men målsætningerne skal vi nå, det er vi jo enige om, og dem har jeg forstået

at hr. Rune Lund også tilslutter sig, så jeg forstår ikke den negative indstilling til det.

Der bliver harceleret lidt over virksomhederne, der tjener penge, så jeg vil gerne spørge, om hr. Rune Lund ikke er enig med mig i, at det afgørende for velfærden for borgerne i Europa er, at der er private virksomheder i Europa, der tjener en hel masse penge, og jo flere penge de tjener, jo bedre.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det er ikke kun det, at store virksomheder tjener penge, der er afgørende for velfærden i Europa. Det er faktisk noget mere komplekst. Det, som er pointen, når vi rejser den her forespørgselsdebatt og ønsker den her diskussion i Folketinget, er netop at sige, at hvis man skal have en konkurrencedygtig økonomi, og hvis man skal have et samfund, hvor der er lige muligheder for alle, og hvor der er social lighed og gode muligheder for gratis uddannelse og den slags ting, så handler det om, at man bliver nødt til at have et ordentligt velfærdssamfund.

Lissabonstrategien, som den foreligger nu, undergraver altså visionen om et velfærdssamfund a la den model, som man har set i f.eks. Norden, herunder også i Danmark. Nu siger hr. Lars Barfoed, at ingen af de velfærdsnedskæringer, der sker, har noget at gøre med Lissabonstrategien. Men i slutningen af januar i år kom Kommissionen jo bl.a. med en evaluering af, hvordan det gik med Lissabonstrategien i Danmark, og i den evaluering, som vi behandlede i Folketingets Europaudvalg, kan jeg da bare konstatere at man roste velfærdsforliget utrolig meget, og herunder også at efterlønsalderen er blevet sat op, hvilket er en klar velfærdsforringelse og en helt forkert vej at gå, hvis man – ikke bare i Danmark, men også i andre lande i Europa – vil have en velfærdsstat, som kommer almindelige mennesker til gavn.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Når Kommissionen roser velfærdsaftalen fra i sommer, er det jo, fordi den bidrager til, at vi får flere ud på arbejdsmarkedet til at tjene penge til os alle sammen. Det er jo afgørende for velfærden. Derfor vil jeg gerne vende tilbage til det, som hr. Rune Lund påstår er mere kompliceret end som så, nemlig at virksomhederne skal tjene penge, før vi kan få noget velfærd. Det er ikke mere kompliceret end som så.

Det er faktisk så fuldstændig enkelt og krydstalklart, at alle de mange penge, som hr. Rune Lund gerne vil bruge til alle mulige formål, vi for manges vedkommende er enige om – uddannelse osv. – kun kommer et sted fra, nemlig fra de virksomheder, som tjener pengene til os, fra de private virksomheder, som skaber et overskud eller en profit, om hr. Rune Lund vil. Det er det, som finansierer alle de gode offentlige udgifter, som vi gerne vil bidrage til.

Hvis hr. Rune Lund er uenig med mig i det, vil jeg gerne spørge, hvor det så er, hr. Rune Lund vil skaffe pengene, hvis ikke det er fra det overskud, der skabes i private virksomheder.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det er klart, at overskud i private virksomheder, det, at folk arbejder i en privat virksomhed, er noget, som skaber vækst, noget, som skaber velstand i samfundet.

Men problemet er bare: Hvordan skaber man den vækst? Skaber man den ved at skabe den ringest mulige velfærd? Skaber man den ved at skære ned på offentlige ydelser såsom efterlønnen? Skaber man den ved at lave en forringet efterlønsordning, ved at sætte tilbagebetalingsalderen for efterlønnen op? Eller skaber man den ved rent faktisk at forbedre de sociale ydelser? Skaber man den ved rent faktisk at give folk en gulerod til f.eks. at fortsætte længere på arbejdsmarkedet uden at piske dem med en forringet efterlønsordning?

Der må jeg bare konstatere, at der er fin overensstemmelse mellem det, Det Konservative Folkeparti mener, og det, som fremgår af EU's Lissabonstrategi, nemlig en højreorienteret velfærdsdagsorden, som handler om at skære ned på velfærden, som handler om at give pisk.

Kl. 14.30

I Enhedslisten har vi en anden dagsorden: Vi ønsker mere velfærd, ikke alene fordi vi mener, det gavner den enkelte, men også fordi alle internationale undersøgelser viser, at det at have et godt og stærkt velfærdssamfund også skaber nogle meget konkurrencedygtige økonomier.

Formanden:

Tak til hr. Rune Lund. Så er det hr. Ulrik Kragh som ordfører.

Ulrik Kragh (V):

Efter at have hørt hr. Rune Lunds motivering af den her forespørgsel og hr. Rune Lunds ordfø-

rentale fristes man til at slå fast, at det er tirsdag den 15. maj 2007, at vi er på planeten Jorden, vi er i Europa, vi er i Danmark, vi er i København, vi er i Folketingssalen.

Af en eller anden underlig grund må den argumentation, som hr. Rune Lund fremfører, være fra en anden tidsregning eller en anden planet, for der er bare ingen sammenhæng mellem det, der er EU's Lissabonstrategi, og det, som vi har hørt indtil nu.

Lissabonstrategien skal give et svar på, hvordan EU kæmper for vækst og beskæftigelse. Vi er i en situation, hvor globaliseringens udfordringer med billig arbejdskraft og produkter fra f.eks. Kina ikke kun rammer Danmark, men også de øvrige EU-lande. For at fastholde velstand og beskæftigelse i Europa skal der investeres og reformeres, så alle lande kan klare den nye situation.

EU har struktureret indsatsen ved hjælp af en proces, hvor man siden år 2000 har sat sig mål for øget uddannelse, bedre infrastruktur, bedre vilkår for iværksættere og mere fleksibilitet på arbejdsmarkedet. Processen kaldes Lissabonstrategien.

I 2005 iværksatte EU et serviceeftersyn af arbejdet for vækst og beskæftigelse, der førte til, at alle 25 lande har lavet deres eget nationale program for, hvordan man kan leve op til målsætningerne. Derudover besluttede landene sig for i større omfang at inddrage miljø- og energibæredygtighed i strategien i erkendelse af, at der naturligvis skal være respekt for miljøet.

EU udfører hvert år en evaluering af medlemsstaternes indsats. Samtidig bruges delresultaterne til at udforme EU's samlede opfølgning. I forbindelse med evalueringen for 2007 er Danmark fremhævet som det gode eksempel for de øvrige lande. Danmark har igennem de sidste 6 år med brede flertal og samarbejde med arbejdsmarkedets parter iværksat en række initiativer, der inspirerer resten af EU.

Det gode eksempel er det fleksible arbejdsmarked. Det er lykkedes at skabe et meget omstillingsparat arbejdsmarked, hvor medarbejderne har stor trykthed via lav ledighed og god arbejdsløshedsunderstøttelse, og hvor virksomhederne let kan omstille sig til markedernes behov. Kombinationen af fleksibilitet og trykthed kaldes flexicurity og bruges i mange EU-lande som inspiration til reformer af arbejdsmarkedet.

Det fleksible arbejdsmarked har også en god konkurrenceevne og endda så god en konkurrenceevne, at vi nu både har brug for uden-

landsk arbejdskraft og samtidig kan få de hårdest ramte ufaglærte i beskæftigelse, herunder de mange indvandrere, som i alt for lang tid havde været marginaliserede på arbejdsmarkedet.

Vi har også bredt gennemført en velfærdsaftale, der fokuserer på, hvordan vores arbejdsliv og arbejdsmiljø, helbred og alderspension balancerer med et langt aktivt arbejdsliv. Der er igangsat initiativer for at forbedre arbejdsmiljøet, prioritere forskning gennem en forebyggelsesfond, iværksætte initiativer mod livsstilssygdomme som følge af røg, fedt og for lidt motion, og endelig indeholder velfærdsreformen en langsigtet plan for at justere på pensionsalderen, så vi i gennemsnit opnår en pension på 19½ år.

Sammen med velfærdsaftalen har et bredt flertal igangsat en globaliseringsreform, som forbereder dansk erhvervsliv og lønmodtagere til fremtidens udfordringer. Der er igangsat initiativer for 20 mia. kr. over de næste 4 år, således at vi får styrket ungdomsuddannelserne, får styrket, at der er flere, der tager en videregående uddannelse, og får igangsat et efteruddannelsesprojekt, således at flere kan klare sig i den globaliserede verden.

Endelig er der vedtaget en ambitiøs energipolitik for EU med fælles målsætninger, således at vi også tager den del alvorligt. Vi er faktisk nået så langt, at vedvarende energi i stedet for at være en omkostning i forbindelse med en mere bæredygtig energiforsyning kan blive en styrke. Det kan blive en styrke frem for en forhindring.

Alle disse initiativer sikrer ikke alene et fremtidigt bæredygtigt dansk velfærdssamfund i vækst. Det tjener også til inspiration for det øvrige EU, og fra dansk side er et stærkt EU ensbetydende med et stærkt og købedygtigt marked, der forstærker vores muligheder yderligere.

Lissabonstrategien bidrager til, at der sker fremdrift. Derfor er virkeligheden altså en anden end den, vi har fået skitseret fra hr. Rune Lunds side tidligere på dagen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Disse var ordene. Der er lige nogle spørgsmål, og det første kommer netop fra hr. Rune Lund.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg lever åbenbart på en anden planet, men jeg skal prøve at tage udgangspunkt i de papirer, som befinder sig på denne planet, jorden, med

hensyn til hvad der står om EU's Lissabonstrategi.

Jeg kan se, at sidst Lissabonstrategien blev diskuteret i Europaudvalget, var det sådan, at f.eks. Kommissionen, som jo er det koordinerende organ i forhold til Lissabonstrategien, foreslog en lang række ændringer til, hvad der skulle ske.

Der skal være mere fokus på fremme af modernisering af lovgivning for beskæftigelsesbeskyttelse – modernisering af lovgivning for beskæftigelsesbeskyttelse! Det er smukt nysprog, vi ved godt alle sammen, hvad det betyder. Så skal der være en reform af overførselssystemerne. Man skal øge incitamentet til at arbejde. Det betyder på almindelig dansk lavere sociale ydelser. I de papirer, som rent faktisk blev vedtaget, står der, at der skal ske yderligere reformer af pensionssystemerne. Det er også noget, der ligger fint i forlængelse af de forringelser af efterlønnen, vi har set herhjemme.

Er det ikke noget, som hører til på den her planet og i EU's Lissabonstrategi?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det er klart områder, som man fra EU's side finder hensigtsmæssige at lave målsætninger for, således at vi får et stærkt EU med stor ansvarlighed for, at vi får en høj beskæftigelse.

Jeg synes faktisk, at hr. Rune Lund må anerkende den model, som vi har fået udviklet i Danmark, og som benævnes flexicurity – altså det, at lønmodtagere, selv om deres arbejdsplads forsvinder på grund af de udfordringer, der kommer fra den globaliserede verden, har en tryghed for, at de ikke kommer i økonomisk uføre, samtidig med at vi har et meget fleksibelt arbejdsmarked, som hurtigt genererer nye arbejdspladser, og en meget god konkurrenceevne, som er til stor glæde og gavn for lønmodtagerne og dermed for velfærdssamfundet.

Hvis det er sådan, at Lissabonstrategien kan være med til at inspirere andre nationer til at opnå den samme tryghed for lønmodtagere, vil det være utrolig positivt, og derfor kan jeg slet ikke følge hr. Rune Lund i, at det skulle være et problem for velfærdsstaten.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Men når vi nu ved, at EU roser Danmark for et velfærdsforlig, hvor der er forringelser af efterlønnen, sådan som vi så det sidste sommer, mon

så ikke hr. Ulrik Kragh kan uddybe lidt for mig, hvad f.eks. sådan noget som yderligere reformer af pensionssystemer betyder. Kan hr. Ulrik Kragh ikke fortælle mig, hvad den her reform består i? Vi er nogle, der måske er meget mistænksomme af natur, men som alligevel de senere år har set, at hver eneste gang der blev snakket om reformer, blev der i virkeligheden snakket om nedskæringer.

Men hr. Ulrik Kragh kan måske kommentere, hvad en reform af et pensionssystem betyder på EU-sprog. Betyder det højere ydelser, betyder det lavere ydelser, eller betyder det uændrede ydelser? Erfaringen har vist, at der er ét svar ud af de tre muligheder, men hr. Ulrik Kragh kan måske delagtiggøre os i, hvad han mener er svaret på det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu er det jo sådan, at hvis vi ser på tilbagetrækningsalderen i Europa generelt, er den meget, meget lav i forhold til, hvad den er i Danmark. Der er i en række EU-lande en tendens til, at man marginaliserer mennesker ud af arbejdsmarkedet allerede som 55-årige. Jeg synes, det er dybt problematisk, at mennesker med masser af energi og masser af saft og kraft bliver skubbet ud af arbejdsmarkedet, fordi de når den alder. I Danmark har vi heldigvis en højere tilbagetrækningsalder, og vi har heldigvis også en situation, hvor befolkningen bliver ældre og ældre.

Med den velfærdsaftale, der er indgået af et bredt flertal i Folketinget, har vi besluttet os for, at vi vil gøre en indsats for at skabe et stærkt og aktivt arbejdsliv, hvor man har det godt i den periode, man er på arbejde, og hvor man ikke nedslides, således at man kommer til at have et dårligt liv, når man er færdig på arbejdsmarkedet.

Det, der har været målsætningen, er, at man gennemsnitligt skal have 19½ års pension, og det er det, man på meget, meget lang sigt regulerer pensionsalderen efter. Det er faktisk noget, som EU har syntes var ganske fornuftigt, og her siger de: Her er noget, andre lande kunne lære noget af.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Når nu vi snakker om planeten jorden, er det jo altid så slående, hvordan liberalister, herunder hr. Ulrik Kragh, har fundet på det her fantasti-

ske ord flexicurity, som om det var noget, der var givet af Gud foroven.

Jeg forstår godt en liberalists forkærlighed for sådan et ord, der udtrykker en sådan noget for noget-holdning. Men jeg kunne egentlig godt tænke mig, hvis vi nu bevæger os ned i den europæiske virkelighed, at få hr. Ulrik Kragh til at give mig et eksempel på, at der i et eneste europæisk land er sket fremskridt med hensyn til den sociale sikkerhed eller sket fremskridt med hensyn til et forsvar mod for meget fleksibilitet.

Kl. 14.40

Sådan som almindelig forbrugeroplysning kan jeg jo nævne: Er den sociale sikkerhed er blevet forringet? Ja, i Tyskland, i Holland, og det er på vej i Sverige og i Danmark. Og øget fleksibilitet? Frankrig, Italien, Portugal – bare for at nævne nogle eksempler.

Kan hr. Ulrik Kragh nævne mig et eksempel, hvor tendensen er gået den modsatte retning?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det er jo en interessant diskussion, om tryghed ligger i, at man kan fastholde et job, som ingen har brug for, eller om den ligger i, at man har mulighed for at agere på et arbejdsmarked, hvor der til stadighed udvikles masser af nye job, således at man, hvis det, man har lavet hidtil, ikke længere kan produceres konkurrencedygtigt i Europa, har muligheden for at få et andet job.

Jeg tror faktisk, at ægte tryghed går ud på, at der skabes mange nye arbejdspladser med nye produkter som følge af forskning og innovation, som gør, at man ikke skal leve af noget, som ingen har brug for og ingen har råd til at betale, og fordi det er noget, der i virkeligheden er brug for. Og hele forskellen i tænkningen ligger jo nok i den måde, hvorpå vi fra dansk side bredt i Folketinget har valgt at sige: Vi vil satse på forskning og udvikling, vi vil satse på uddannelse, vi vil satse på efteruddannelse og jobrotation, således at vi sikrer os, at den danske arbejdsstyrke kan føle en ægte tryghed, fordi den kan så mange forskellige ting, at der er brug for den på arbejdsmarkedet, også selv om det, den laver lige her og nu, bliver udfaset, fordi der skabes så mange nye job. Det er ægte tryghed sammenholdt med, at vi har en god understøttelse og et godt socialt sikkerhedsnet. Og det er måske lige netop det, hr. Jørgen Arbo-Bæhr skulle prøve at granske lidt i, hvis det er sådan, vi skulle finde et bedre velfærdssamfund.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det er øjensynligt svært sådan at holde benene helt nede på jorden på hr. Ulrik Kragh, men jeg vil prøve igen:

Hele tiden er der i flexicurity noget, der hedder security. Det er sådan noget, der på godt dansk betyder sikkerhed, social sikkerhed. Det er det, som bliver berømmet, det er vores høje dagpengeniveau ved arbejdsløshed.

Så er det bare, at hvad angår lige præcis det, der hedder den sociale sikkerhed, har det været fuldstændig kendetegnende, at det, der sker i landene, er, at den bliver ringere og ringere land for land, og fleksibiliteten bliver højere og højere land for land.

Kan hr. Ulrik Kragh ikke se, at der måske er et eller andet, der kan sættes spørgsmålstegn ved? Er flexicurity sådan et eller andet begreb, der er kommet fra oven, eller handler det i virkeligheden om, hvad det er for et samfund, vi vil strikke sammen, og om det skal være et, der er baseret på social sikkerhed, eller et, der er baseret på, at arbejdsgiverne kan skalte og valte med arbejdskraften?

Kan hr. Ulrik Kragh bare give mig et eksempel på, hvor det er gået i den modsatte retning? Det var det, jeg efterlyste.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Jamen det er det jo lige netop i Danmark. Hvis det er sådan, vi ser på, at der er kommet i størrelsesordenen 60.000-65.000 flere i beskæftigelse i Danmark i dag, end der var for ganske få år siden, er det jo netop et udtryk for, at vi fra dansk side kæmper for at sikre, at vi har en situation, hvor mennesker kan bevæge sig derhen, hvor der er brug for deres arbejdskraft.

Jeg forstår ikke, at Enhedslisten synes, at det er utrolig relevant at have en tryghedsaftale, der siger, at man ikke kan fyres fra sin arbejdsplads i de næste 3 år, hvis det er sådan, at der ikke er brug for den type arbejde. Det er falsk sikkerhed, Enhedslisten prøver at indgyde, og det er den fuldstændig sikre, visse vej mod et samfund, der ikke har råd til at have en ordentlig velfærd.

Derfor skal man i stedet for at hænge fast i den gamle planøkonomiske model, hvor man kan styre alting, uanset om der er brug for det eller ej, prøve at kigge på: Hvilke muligheder har vi i den globaliserede verden? Og der er flexicuritymodellen, hvor vi netop har det meget

fleksible arbejdsmarked, der er hurtigt til at omstille sig, sammenholdt med, at man har trygheden, en rigtig god rollemodel for resten af Europa, og det er noget af det, Lissabonstrategien kan være med til at sikre at andre lande får syn for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgsmål. Næste ordfører bliver hr. Svend Auken.

Er der alligevel en bemærkning? Nå, men så skal man lige markere. Jeg har ikke set nogen markeringer. Hr. Morten Messerschmidt.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (UFG):

Tak. Jeg noterede mig, at ordføreren jo talte meget varmt om flexicuritymodellen. Og jeg kunne godt tænke mig, om ordføreren ville gøre sig nogle overvejelser om, hvad den sag, der i øjeblikket verserer ved EF-Domstolen, som går under navnet Vaxholmsagen, vil betyde for den danske flexicuritymodel og for hele den overenskomstmodel, som vi har i Norden.

Det er jo sådan, at hele forudsætningen for den flexicurity og fleksibilitet, der gør sig gældende i de nordiske lande, jo netop er, at man aftaler sig til de regler, der ligger til grund for arbejdsmarkedets forhold, og ikke har lovgivning om det. Ordføreren ved naturligvis, at Vaxholmsagen netop handler om, hvorvidt andre landes serviceudøvere i de nordiske lande skal overholde de overenskomster. Derfor er det en decideret bombe under hele overenskomstmodellen.

Kl. 14.45

Der vil jeg gerne høre, når nu ordføreren taler så varmt om flexicurity, om han ikke vil gøre sig nogle overvejelser netop om, hvad den her dom kan komme til at betyde.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det tillader tiden ikke at lave et længere skole-ridt i. Det, der er Venstres indstilling til det her, er, at vi synes, at det, at arbejdsmarkedets parter aftaler overenskomstforholdene, og det, at vi laver en så minimal implementering som overhovedet muligt lovgivningsmæssigt og lader arbejdsmarkedets parter integrere de ting, der kommer fra EU, er den helt rigtige model, og det kæmper vi med næb og kløer for alle steder, hvor det overhovedet er muligt. Så hvis det er sådan, at der kommer en afgørelse på et eller andet tidspunkt, som er i konflikt med det, vil vi

selvfølgelig fra Venstres side lægge op til, at vi fra dansk side gør så meget som muligt for at sikre, at den danske model kan fortsætte.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (UFG):

Jeg antager, at ordføreren er bekendt med, at meget store dele af de overenskomster, som indgås i en række sektorer, jo rent faktisk er implementeringer af direktiver og forordninger fra EU's side, og at man allerede derfor har en lov-mæssig regulering fra EU's side af de danske overenskomster, og at EU på den måde sådan set groft og vedvarende overtræder det princip, som jeg er fuldstændig enig med ordføreren i, nemlig at det skal være arbejdsmarkedets parter, der aftaler sig frem og tilbage.

Men jeg er glad for, at ordføreren er enig i, at Vaxholmsagen er helt afgørende for forståelsen af flexicuritymodellen.

Nu hørte jeg også, at ordføreren talte om det her sikkerhedsnet, og det er klart, at forudsætningen for, at man har et ordentligt sikkerhedsnet, jo er, at man har mulighed for at indkræve nogle penge, sådan at man kan skabe den økonomiske sikkerhed. Der vil jeg gerne spørge ordføreren, om ikke han er enig i, at der i øjeblikket er en meget uheldig udvikling i EU-systemet, hvor man æder sig tættere og tættere ind på skattesystemerne. Vi har lige for ikke ret lang tid siden fået afgørelsen om den danske pensionsbeskatningsordning, lige så vel som vi har om bilbeskatning, og er det ikke et problem, at EU æder sig ind på skatteudskrivningsområdet?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu vil jeg ikke foruddiskontere en hypotetisk diskussion, i og med at vi ikke kender dommen, som kan have indflydelse på det her. Men det, som jeg synes er relevant at sige om hr. Morten Messerschmidts kommentarer til mig, er, at det lyder, som om arbejdsmarkedets parter er utrolig kedede af de initiativer, der tages på EU-plan.

Sådan oplever jeg det egentlig ikke. Jeg oplever, at arbejdsmarkedets parter synes, at det sådan set på mange måder er udmærket, at de lønmodtagerbeskyttelsesvilkår og de konkurrencevilkår, der er i Europa, er nogle, der bliver gældende for alle de konkurrenter, man har at arbejde med i det indre marked.

Det er sådan set den situation, som jeg synes er udmærket. Og det, at vi har et fællesskab her, hvor vi sikrer os, at der er ens konkurrencevil-

kår, således at lønmodtagere i Danmark har de samme vilkår som lønmodtagere andre steder og erhvervslivet har de samme muligheder i det indre marked, er sådan set gunstigt for dansk erhvervsliv.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger jeg tak til ordføreren og beder den næste ordfører, hr. Svend Auken, komme på talerstolen.

Svend Auken (S):

Jeg skal med det samme sige, at Socialdemokratiet ikke kan støtte det af hr. Rune Lund fremsatte forslag til vedtagelse. Vi er tilhængere af Lis-sabonstrategien, vi er tilhængere af den åbne koordinering på beskæftigelsesområdet. Vi så selvfølgelig gerne, at det blev præget mere af socialdemokratisk ledede regeringer, end tilfældet er i dag, men selve metoden, selve sigtet er vi glade for. Det er da også en blomst, der har vokset i den fælles have, da Socialdemokratiet og De Radikale og Socialistisk Folkeparti sammen med Enhedslisten havde flertal her i salen.

Vi mener, at det europæiske samarbejde mellem demokratiske lande, der har fælles problemer, fælles interesser, om at finde fælles løsninger er en god ting, og vi deler slet ikke Enhedslistens negative syn på det europæiske samarbejde.

Nogle gange er det mest formålstjenligt, at dette samarbejde er forpligtende, og at man kan træffe bindende afgørelser, gerne med flertal; andre gange er det derimod ikke acceptabelt at overflytte kompetencen – det gælder f.eks. på beskæftigelsesområdet – til Europa. Derfor er den åbne koordineringsmetode, hvor landene mødes om nogle fælles mål, udveksler oplysninger, bliver klogere, prøver at arbejde med tingene og opstiller kriterier, efter hvilke man måler sin indsats, faktisk en god måde at arbejde sammen på og et nyttigt supplement til det forpligtende samarbejde.

Kl. 14.50

Det må være lidt ejendommeligt for hr. Rune Lund, at han, som mener, at denne åbne koordineringsmetode skal erstatte hele det forpligtende samarbejde i Europa, er den alvorligste kritiker af samarbejdet der, hvor det så faktisk er gennemført.

I det hele taget er der meget, der kan give anledning til overraskelse her i dag. Hr. Rune

Lund taler meget om forringelse af efterlønsordningen. Da jeg var den minister, der i sin tid gennemførte efterlønsordningen, kan jeg jo også huske, hvem der støttede den, og hvem der ikke støttede den. Og som bekendt stemte hverken det yderste venstre eller det yderste højre for efterlønnen, da den i sin tid blev gennemført. Men nu er det yderste venstre og det yderste højre så optaget af, man ikke må ændre i dette dyre klenodie, som man i sin tid ikke kunne støtte gennemførelsen af.

Det kan også overraske, at den nuværende regering er så utrolig stolt af flexicurity, der hviler på en aktiv arbejdsmarkedspolitik, respekt for arbejdsmarkedets parter og et højt dagpengeniveau, når man tænker på, at i hvert fald partiet Venstre i hele sin lange – jeg havde nær sagt stolte, men det sagde jeg ikke – historie har set det som et af sine vigtigste formål at holde dagpengeniveauet nede på et niveau, der motiverede folk til at arbejde og tage arbejde, og har været imod høje dagpengesatser. Man behøver, hvis man er i tvivl, blot at læse statsministerens fremragende udredning i bogen om minimalstaten for at få at vide, hvor vigtigt det er at få dagpengeniveauet meget, meget langt ned. Venstre har bestemt heller aldrig været nogen tilhænger af fagforeninger eller været tilhænger af en aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Derfor må det være ejendommeligt at sidde i en regering og blive rost vidt og bredt for det, som man har brugt hele sin politiske historie på at bekæmpe. Vi synes ikke som hr. Rune Lund, at der her er tale om et dårligt samarbejde. Vi synes måske en gang imellem, at det kan blive for ordrigt. Vi så gerne, at der var noget andet input, og at det ikke var konservative regeringer, der dominerede i Europa. Selve samarbejdsformen, selve sigtet er vi godt tilfredse med.

Det er klart, at da det i sin tid, i år 2000, blev etableret, skete det med nogle mål, som ikke er blevet indfriet, f.eks. at gøre Europa til den mest velhavende og mest konkurrencedygtige del af verdensøkonomien. Også andre, mere overdrevne målsætninger er ikke blevet nået. Men det har været et solidt arbejde, og mit vigtigste ønske til fremtiden er, at vi får flere regeringer, som har deres ophæng til venstre for midten, i stedet for den nuværende situation. Det er nok så vigtigt som det at ødelægge selve det samarbejde, der trods alt er både løfterigt og har indebåret resultater.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det er meget sjovt, det, vi ser her i Folketingssalen i dag, for det, som hr. Svend Auken i virkeligheden gør, er, at han siger:

Jeg vil lave politik sammen med regeringen for enhver pris. Vi jupartier på EU-fronten rotter os sammen, og så laver vi et forlig. Og så gør jeg, Svend Auken, som socialdemokrat det, at jeg bakker op om noget, som jeg egentlig ikke er enig i politisk.

Det synes jeg er en meget speciel dynamik. Jeg synes, at hr. Svend Auken faktisk i stedet for skulle bruge EU som en kamplads. Det er jo faktisk det, som det forslag, som Enhedslisten kommer med her, gør.

I dag står der i Lissabonstrategien, at der skal ske en modernisering af lovgivningen om beskæftigelsesbeskyttelsen. Det ved vi godt hvad betyder: Det betyder lavere jobbeskyttelse. Der skal ske en reform af overførselssystemer. Der skal ske en modernisering af pensionssystemer. Hvorfor skal der ikke i stedet for stå forbedring af sociale ydelser som dagpenge, kontanthjælp og folkepension, som så står i Enhedslistens forslag til vedtagelse? Hvorfor vil hr. Svend Auken ikke være med til at skubbe på for en venstreorienteret dagsorden og bruge EU som en kamplads? Det er jo faktisk ikke det, hr. Svend Auken gør lige nu.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jamen det er, fordi jeg ikke er enig med hr. Rune Lund. Det er ikke, fordi jeg er enig med finansministeren, for det er jeg heller ikke. Men jeg er ikke enig med hr. Rune Lund.

Jeg mener sagtens, at man kan forsvare synspunktet om fleksibilitet på arbejdsmarkedet. Jeg mener faktisk, vi skal tilstræbe fleksibilitet på arbejdsmarkedet. For små virksomheder giver ud-sigten til, at de ikke kan komme af med de pågældende ansatte, hvis efterspørgslen efter deres varer eller tjenesteydelser forsvinder, næsten uoverstigelige barrierer for ansættelse af yderligere personale og medarbejdere.

Kl. 14.55

Det er det problem, man møder i masser af lande. Det problem har vi ikke i Danmark, for der ved man, at hvis man bliver afskediget på grund af arbejdsmangel, er man berettiget til et højt dagpengeniveau. Det er derfor, trygheden og fleksibiliteten hører sammen. Og jeg har været en stærk forkæmper både for fleksibiliteten

og for trygheden. Jeg mener, de to ting er uadskillelige. Hvis vi fjernede dagpengebeskyttelsen, ville vi være nødt til at indføre den samme form for ufleksible beskyttelse af beskæftigelsen, som man kender i en række sydeuropæiske lande.

Og oven i det ligger der jo i begrebet flexicurity en forpligtelse til en stor indsats på arbejdsmarkedsuddannelsesområdet.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Nu er hr. Svend Aukens parti jo også med i det velfærdsforlig, der sidste sommer inden sommerferien var med til at forringe efterlønnen – en forringelse af efterlønnen, som jo blev rost af Kommissionen, da den her i januar skulle evaluere, hvordan det gik med Danmarks overholdelse af Lissabonstrategien.

Der kan hr. Svend Auken så godt føle sig berøret over, at han ligesom bliver rost for at lave en forringelse af efterlønnen, men jeg synes nu alligevel, det ville klæde hr. Svend Auken mere at stemme for det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat, eller i hvert fald sige, hvor hr. Svend Auken ikke er enig.

Forbedringer af sociale ydelser som dagpenge, kontanthjælp, folkepension m.v., herunder tilsvarende ordninger i alle de enkelte EU-lande, højere pensioner som alternativer til private pensionsopsparinger, gratis uddannelse til alle, mere offentligt styret forskning: Er der nogle af de her ting, som hr. Svend Auken er uenig i og ikke kan stemme for?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr spurgte før om, hvad for nogle forbedringer der egentlig er sket i de senere år på arbejdsmarkedet. Jeg vil bare nævne en, som for os har været en meget vigtig ting, men som jo også har stødt imod borgerlig modstand, og det er overenskomstbestemte arbejdsmarkedspensioner, som jo ikke er offentligt finansierede, men heller ikke er private pensionsordninger.

Det har været et kæmpe fremskridt i Danmark eksempelvis, at man har fået gennemført disse ordninger, og en af de ting, vi jo meget gerne vil bidrage med, når det drejer sig om afhjælpning af det generationsproblem, som man med et frygteligt udtryk kalder aldring i EU, er at aflaste de offentlige kasser, ved at der bliver

overenskomstbestemte arbejdsmarkedspensioner i fremtiden.

Det er ikke med her. I dette forslag til vedtagelse er der bare tale om, om jeg så må sige, en meget unanceret undseelse af Lissabonstrategien og så ønsker om flere penge til det offentlige. Og det er derfor, jeg siger nej.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu kan jeg jo forestå, at hr. Svend Auken ikke er enig med Enhedslisten og heller ikke med finansministeren. Men jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre, om hr. Svend Auken er enig med sig selv, for nu lægger hr. Svend Auken jo så meget vægt på, at det hele er meget bedre, hvis man har socialdemokratiske regeringer rundt omkring i Europa. Så kunne jeg egentlig godt tænke mig at vide, om ikke hr. Svend Auken kunne give mig ret i, at som en følge af, at man følger Lissabonstrategien, har f.eks. en socialdemokratisk regering i Portugal og en socialdemokratisk regering i England på én gang formålet at lave øget jobusikkerhed, øget fleksibilitet, som giver voldsom jobusikkerhed især i Portugal, samtidig med at der er sket en forringelse af den sociale sikkerhed i de lande.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jamen det er jeg ikke tilhænger af. Nu mener jeg heller ikke, det er helt rigtigt, når det drejer sig om England. Der har altid været meget stor fleksibilitet på det engelske arbejdsmarked, og de har faktisk også haft et lavt understøttelsesniveau, men mig bekendt er det ikke blevet ringere.

I Portugal er situationen derimod den, hvad hr. Arbo-Bæhr udmærket godt ved, at mens hr. Barroso var statsminister i Portugal blev den portugisiske økonomi kørt i sæk, og nu er man simpelt hen i Portugal nødt til at gennemføre en række upopulære foranstaltninger under hans efterfølger, statsminister Sócrates. Det er selvfølgelig krisepolitik; det er jo ikke noget, vi anbefaler. Vi anbefaler større fleksibilitet, men knyttet sammen med større tryghed.

Og det var jo også den diskussion, der var i den franske valgkamp. Når Danmark og de skandinaviske lande kom til at spille så stor rolle i den franske valgkamp, var det jo netop på grund af det system, vi har i Danmark, hvor vi kombinerer fleksibilitet og et højt dagpengeniveau. Hr. Jørn Arbo-Bæhr kan altså ikke få mig

som en af fædrene – men vi er heldigvis mange om det – til det her system til at undsige det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har man jo ellers lov til at blive klogere.

Men så kunne jeg godt tænke mig at høre en anden ting, når nu hr. Svend Auken må give mig ret i, det måske ikke er så godt igen, om ikke lige præcis Lissabonstrategiens ideer om markedsførelser osv. er det, der gør, at man overalt i Europa ser, at den såkaldte flexicuritymodel bliver til meget mere fleksibilitet og meget mindre security eller meget mindre social sikkerhed, med udgangspunkt i hvad der sker i samtlige lande inklusive Danmark. Hr. Svend Auken nævnte jo selv, at vi har problemer med, at der bliver skåret i dagpenge, kontanthjælp osv.

Kl. 15.00

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Altså, det, jeg sagde om Danmark, var faktisk, at der er partier, der i deres historie har haft ønske om at skære drastisk ned på dagpengene, men man må jo indrømme, at det hidtil er lykkedes at forhindre nedskæringer på det felt. Det er ikke lykkedes på kontanthjælpsområdet, det har hr. Arbo-Bæhr ret i, men på dagpengeområdet har det været muligt at modstå disse forringelser.

Jeg er ikke enig i, at der sker forringelser over hele Europa. Jeg mener derimod, at jo flere centrum-venstre-regeringer, vi har inden for rammerne af den her åbne koordineringsmetode, jo bedre samlet resultat får man ud af det. Det er klart mit synspunkt, og jeg glæder mig da over, at finansministeren og beskæftigelsesministeren på områder, hvor de i hele deres opvækst og i hele deres partis historie har været imod ting, som de nu roses for, nu som repræsentanter for Danmark får del i den anerkendelse. Det glæder jeg mig da over på deres vegne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

I Lissabonstrategien fastsættes en række sympatiske målsætninger. Der skal bl.a. skabes økonomisk vækst, en bæredygtig økonomi, social samhørighed, uddannelse på et højt internationalt niveau osv.

Lad mig slå fast med det samme: Dansk Folkeparti er tilhænger af økonomisk vækst, økonomisk fremgang, velfærd og uddannelse på et højt internationalt niveau. Vi har dog ikke behov for, at EU fastsætter disse målsætninger, da det helt givet er alle regeringers og nationale parlamenters målsætning at gøre det godt for deres egne borgere.

I Dansk Folkeparti anser vi Lissabonstrategien for at være et fejlskøn, for hvorfor er EU egentlig bedre til at skabe vækst og velfærd end f.eks. det danske Folketing? Og hvordan kan EU blive til den mest konkurrencedygtige økonomi, når EU for det første ikke har én økonomi, men består af flere økonomier, og for det andet ikke kan eller skal reformere de enkelte landes økonomiske og sociale systemer? Det er gode spørgsmål, som det naturligvis står alle frit for at besvare i løbet af debatten i dag.

Vi finder det ikke specielt betryggende at lade EU tage sig af disse målsætninger, når arbejdsløsheden i EU er på 7,3 pct. og tilsvarende i Danmark på 3,4 pct. Måske er vi faktisk helt af os selv i stand til at skabe en fornuftig økonomisk vækst og dermed nationalt løfte opgaven bedre, end EU formår. Når vi hører regeringen prale af sig selv i valgkampe og i andre sammenhænge, så lyder det jo også, at denne regering har skabt økonomisk vækst i Danmark. Det er vi sådan set enige i fra Dansk Folkepartis side, og vi går endda og bilder os selv ind, at vi også har en del af æren og ansvaret for den førte økonomiske politik, Lissabonstrategi eller ej.

Noget tyder på, at en lang række områder hører naturligt ind under nationalstatens kompetencer. Rent faktisk klarer EU sig dårligere end f.eks. USA, når vi kigger på arbejdsløsheden og på den økonomiske vækst, og hvis ikke Danmark var der til at pynte på gennemsnittet, ville det se værre ud i statistikkerne. Ungdomsarbejdsløsheden er således dobbelt så høj i EU, som den er i Danmark.

Jeg tror ikke, vi skal overlade mere og mere til EU's skåltale om, hvor godt det hele kunne være, såfremt og hvis EU rykker beslutningerne længere væk fra Folketinget og dermed længere væk fra de danske vælgere. Den udvikling er Dansk Folkeparti imod, og i stedet for hver gang at konkludere, at det går for langsomt på grund af for lidt centralstyring, var det måske en tanke værd at konkludere det modsatte, nemlig at der skal mere magt og indflydelse til de enkelte lande og mindre centralstyring. Det er Dansk Folkepartis udgangspunkt for debatten.

Når det er sagt, finder vi det relevant at påpege, at målsætningerne i Lissabonstrategien et stykke hen ad vejen netop er målsætninger, som medlemslandene forpligter sig til at gennemføre på frivillig basis. Det er naturligvis positivt, men det er nu engang også sådan, at hvad der er frivilligt, med tiden går hen og bliver obligatorisk. Og dermed indsnævres den nationale selvbestemmelse. Den risiko er der altid, og det er en ubehagelig risiko at løbe, uanset hvordan man vender og drejer det.

I Dansk Folkeparti anser vi det heller ikke for et EU-anliggende at skabe social samhørighed. Vi mener, at beskæftigelsespolitik, uddannelsespolitik og socialpolitik er anliggender for Folketinget. EU skal som udgangspunkt ikke nærme sig disse områder, og derfor ser vi gerne, at EU trækker følehornene til sig og udviser den nødvendige tillid til medlemslandenes egne folkevalgte politikere.

I Dansk Folkeparti er vores indgangsvinkel til dansk politik uanset fagområde ikke Lissabonstrategiens målsætninger – det er derimod vores egne målsætninger om at skabe bedre vilkår for danske borgere. Det er muligt, at vi når til det samme resultat som alle andre, men udgangspunktet er et andet, og derfor er vi principielt set milevidt fra hinandens synspunkter. Det kan måske ses som en lille og ubetydelig forskel, men for Dansk Folkeparti – og jeg tror også for andre EU-kritiske bevægelser – er det helt afgørende.

Kl. 15.05

Lissabonstrategien er set ud fra et dansk synspunkt måske endda overflødig. I Danmark har vi for længst opnået og overgået langt de fleste af målene i erklæringen, og derfor kan vi med rette opfordre andre lande i og uden for EU til at kigge mod nord, hvilket adskillige medlemslande allerede gør på eget initiativ, senest den nyvalgte franske præsident.

Danmark fungerer i disse år som foregangsland for de fleste europæiske lande, der kæmper med høje arbejdsløshedstal og underskud på de statslige budgetter. Den danske model kombinerer et frit og selvregulerende arbejdsmarked med høj social sikring af den enkelte borger. Den model kan andre lande frit kopiere og tilpasse deres lokale forhold.

EU består i dag af 27 vidt forskellige lande, og deres forskellige økonomiske modeller og systemer kan ikke uden videre harmoniseres. Jeg anerkender dog fuldt ud, at det giver mening og kan være en fordel for f.eks. danske studerende,

at vi samarbejder på eksempelvis uddannelsesområdet, men problemet er, at når først EU begynder at blande sig – uanset på hvilken måde – så kører toget, og er der ingen, som indtager en kritisk holdning, kan det meget nemt tage overhånd. Her frygter vi, at de EU-positive partier ikke lever op til de fine ord om national selvbestemmelse, når det kommer til stykket.

Når presset fra EU bliver for stort, så flimrer EU-partiernes holdning, hvad angår dansk suverænitet, og det er vores bekymring i en nøddeskal, også når vi taler om Lissabonstrategien. Og det er ordene.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det er meget interessant, det her, for det udstiller i virkeligheden meget tydeligt, hvor forskellen på Enhedslisten og Dansk Folkeparti er, når vi snakker EU-kritik og EU-modstand.

I Enhedslisten er vi faktisk tilhængere af internationale aftaler, som kan skabe forbedringer. Vi mener bare ikke, at det skal ske i form af opbygning af en udemokratisk og centralistisk superstat, hvor beslutninger bliver taget i lukkede korridorer, og hvor store selskaber derfor har uforholdsmæssig stor indflydelse.

Vi mener, at man skal tænke meget mere i en mellemstatslig samarbejdsmodel, som tager udgangspunkt i den politiske virkelighed, hvor de politiske offentligheder – fagbevægelser, græs-rødder – eksisterer rundt omkring i de enkelte lande og dermed giver de enkelte mennesker i de enkelte lande muligheder for at påvirke beslutningerne mest muligt.

Men vi synes samtidig, det er nødvendigt med internationale aftaler, og det tror jeg er meget vigtigt at holde fast i. Vi synes samtidig, at de internationale aftaler skal være med til at skubbe samfundet i en rigtig retning, i en mere social retning, og f.eks. kræve forbedringer af sociale ydelser som dagpenge, kontanthjælp og folkepension, men selvfølgelig på mellemstatslig basis.

Så modstanden mod det forslag til vedtagelse, der ligger her, ligger den ikke mere i indholdet end i selve samarbejdsformen?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Taletiden er stadig væk maksimalt 1 minut.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes sådan set også, at mellemstatsligt samarbejde klart er at foretrække, det synes jeg. Men jeg synes bare, at dilemmaet, når det er mellemstatsligt samarbejde og vi taler Lissabonstrategien – og det er et dilemma, der er værd at påpege – er, at den åbne koordineringsmetode jo bliver brugt til, at EU går ind og så at sige forsøger at styre landene i en bestemt retning. Det gør den jo.

Så kan man da godt sige, at nogle af de ting, som bliver gennemført, også ved den åbne koordineringsmetode, eksempelvis på uddannelsesområdet, er fornuftige nok. Det kan man godt mene, og det synes jeg sådan set også at mange af tingene er. Jeg synes, det er fint, at man samarbejder om eksempelvis uddannelse på tværs af landegrænserne i EU. Det synes jeg der er god logik i, men pointen er bare, at når det foregår i det regi, som det foregår i, og vi ved, at mange af de partier og regeringer, der sidder ved forhandlingsbordet, grundlæggende er positive over for mere integration i EU-samarbejdet, så kan det blive brugt som en løftestang til noget andet, som vi ikke ønsker i Dansk Folkeparti. Det er et dilemma, som vi også synes Enhedslisten bør være opmærksom på.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Vi er meget opmærksomme på glidebanen, og vi er ikke tilhængere af centralisering i EU-systemet. Det står klart for enhver. Vi ville melde Danmark ud af EU, hvis muligheden opstod. Det kan jeg forstå er et synspunkt, som Dansk Folkeparti har forladt.

Men det ændrer ikke ved, at når der er en kampplads og der er et sted, hvor EU har noget magt, og hvor man kan påvirke nogle beslutninger og prøve at skubbe dem i den rigtige retning, så kæmper vi også der. Der kan vi bare se, at den Lissabonstrategi, der ligger nu, fører til mere privatisering, til mere udlicitering, til modernisering af pensionssystemer, til reformer af arbejdsmarkedslovgivning – alt det her nysprog, som bliver brugt til at dække over, at der i virkeligheden er tale om en EU-koordinering af nedskæringer i velfærdssystemerne i de enkelte lande.

Der synes vi som socialister og som rød-grønne og som internationalister, at vi må vende den dagsorden og sige, at vi så skal kæmpe for, som der f.eks. står i forslaget til vedtagelse, forbedringer af sociale ydelser som dagpenge, kontanthjælp, folkepension, skabelse af sygehusvæsen med lige og gratis adgang for alle som alternativ til private sygehuse og sundhedsforsikringer. Det er jo den politik, vi står for.

Det er jo så nok i virkeligheden der, Dansk Folkeparti er uenig, for man vil ikke den politik, der står i det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten er kommet med.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes egentlig, at nogle af de ting, som står i Enhedslistens forslag til vedtagelse, er udmærkede ting. Jeg går også ind for gratis uddannelse. Jeg synes ikke, der skal være brugerbetaling eller mere brugerbetaling på uddannelsessystemet i Danmark, det synes jeg ikke der skal være. Og den holdning har vi jo fra Dansk Folkepartis side også gjort klart i flere forskellige sammenhænge.

Jeg synes så bare, at hvis man i England eller Frankrig eller et andet land vil indrette sit uddannelsessystem på en anden måde, så skal de have lov til at bestemme det der. I England har man jo kørt med privat finansiering af eksempelvis uddannelsessektoren i lang tid, og det går ikke så godt. Så må de jo i England drage erfaringerne af det og eventuelt overveje at indføre gratis uddannelse på statens regning.

Kl. 15.10

Jeg synes, de skal drage deres egne erfaringer. Det synes jeg de skal gøre i andre lande, det synes jeg ikke er op til os her i Folketinget. Jeg synes ikke, Enhedslisten skal gøre sig klog på, hvad der er godt for England, og hvad der er godt for Frankrig. Man kan sådan set godt gøre sig klog på det, men jeg synes ikke, at man i EU-regi skal begynde at sige, hvad de andre lande bør gøre og ikke bør gøre. Altså, den tanke bryder jeg mig ikke om.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg forstår, at Dansk Folkeparti er imod at styrke EU-samarbejdet i retning af, at der i stigende grad kan træffes bindende beslutninger. Det kan vi jo så diskutere ved en anden lejlighed. Vi Konservative ønsker et effektivt EU-samarbejde.

Det forstår jeg at Dansk Folkeparti er betænkelig ved.

Men her har vi netop at gøre med et område, hvor man anvender den såkaldte åbne koordinationsmetode, hvor det netop er sådan, at man er enig om nogle målsætninger, man skal nå – dem kan jeg forstå at hr. Martin Henriksen egentlig tilslutter sig – men man siger: Landene må så selv om, hvordan de vil nå dem. Der er fuldstændig frihed til det.

Hvad er så lige præcis Dansk Folkepartis problem med Lissabonstrategien, når man er enig i målsætningerne og i virkeligheden enig i, at landene selv kan bestemme, hvordan de skal nå frem til dem?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu har jeg ikke lige alle målsætningerne for Lissabonstrategien foran mig, så det kan godt være, at der er en enkelt eller to eller måske flere, som vi er uenige i, men pointen er jo bare, at når vi tilrettelægger vores politik fra Dansk Folkepartis side, så gør vi det ikke med udgangspunkt i Lissabonstrategien, som er vedtaget på et ministerrådsmøde. Det gør vi ikke, vi gør det med udgangspunkt i, hvad der foregår af drøftelser i vores folketingsgruppe. Og det er jo et eller andet sted forskellen.

Jeg synes, det er rigtig ganske udmærket, hvis regeringen er blevet ansporet af Lissabonstrategien til at investere i uddannelse. Det synes jeg er helt fint. Vores indgangsvinkel til det er bare en anden. Altså, vi mener ikke, at vi skal nå de her målsætninger, fordi EU siger, at vi skal nå dem. Vi synes, vi skal nå de målsætninger, som vi synes er fornuftige, og som vi selv sætter i Folketinget, fordi vi som parti ønsker at gøre noget godt for de borgere, der bor i det danske samfund. Det er en principiel forskel.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jamen når vi nu synes, at det er nogle gode målsætninger – Danmark har jo selv tilsluttet sig målsætningerne – så kan det vel kun være godt, at de andre lande er enige i dem og vi i fællesskab arbejder hen imod at styrke de europæiske økonomier og de europæiske virksomheder. Det gavner jo alle i Europa.

Ideen er jo netop, at det i en tid med globalisering, hvor vi ser vækstcentre rundtomkring i verden – Kina, Indien, Brasilien osv. – er vigtigt, at vi styrker de europæiske økonomier, så vi be-

varer og udvikler arbejdspladser i Europa. Der kan vi sammen styrke vores muligheder for at sikre den europæiske velfærd, og det forstår jeg simpelt hen ikke at Dansk Folkeparti er modstander af.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Lad mig give et eksempel. Der blev givet et andet eksempel tidligere i dag i forbindelse med den her sag, hvor jeg forstår, at alle sammen er grundlæggende enige om, at den danske arbejdsmodel er en fornuftig måde at indrette arbejdsmarkedet på. Det forstår jeg. Men så kan vi jo også se, at EU altså mere og mere blander sig i det danske arbejdsmarked og de danske arbejdsmarkedsforhold, og jeg er ikke sikker på, at parterne på arbejdsmarkedet nødvendigvis synes, det er en god idé. Nogle gange forstår jeg faktisk, at de synes, det er rigtig skidt.

Når vi eksempelvis ser på den her sag i Sverige, hvor et lettisk eller estisk firma har lagt sag an, fordi de nægter at acceptere en svensk overskoms, så er det jo en sag, der er op til EF-Domstolen at afgøre. Det er da problematisk, fordi vi så nærmer os noget, hvor det ikke er et mellemstatsligt frivilligt samarbejde, hvor man arbejder på at opnå nogle målsætninger, men hvor EF-Domstolen kommer ind og skal gøre sig klog på det. Så bryder man jo sådan set med det princip, som hr. Lars Barfoed siger er et godt princip.

Jeg synes egentlig, at mellemstatsligt samarbejde er et godt princip at arbejde ud fra. Men man kan bare se nogle tendenser, som bevæger sig væk fra det udgangspunkt, som jeg kan forstå vi er enige om, og det er jo det, vi synes er problematisk.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg forstår på hr. Martin Henriksen, at han egentlig synes, at den danske flexicuritymodel er en god model for reguleringer af arbejdsmarkedet. Så undrer det mig bare, at Dansk Folkeparti har medvirket til samtlige de forringelser, som regeringen har villet gennemføre, af den sociale sikkerhed for folk, der er arbejdsløse.

Kan hr. Martin Henriksen ikke forklare mig, hvordan det kan lade sig gøre?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Der er jo et sikkerhedsnet under dem, som bliver arbejdsløse i Danmark. Det er der jo et langt stykke hen ad vejen, og det synes jeg sådan set også der skal være.

Men vi har jo også den politik, og det er vores helt egen politik, som vi ikke har ladet os kopiere fra Lissabonstrategien, at det skal betale sig at arbejde. Det synes jeg egentlig er en ganske rimelig politik at have, men samtidig skal der selvfølgelig være et socialt sikkerhedsnet under dem, som af den ene eller anden grund ikke er i stand til at få et arbejde, eller som i perioder står uden for arbejdsmarkedet.

Kl. 15.15

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Kan hr. Martin Henriksen ikke bekræfte, at det sociale sikkerhedsnet i Danmark med Dansk Folkepartis stemmer er blevet systematisk forringet – kontanthjælpsloft, starthjælp, 300-timers-regel – og at dagpengeniveauet år for år bliver relativt lavere og lavere, giver dårligere og dårligere dækning, og at den sociale sikkerhed ved arbejdsløshed dermed er blevet forringet gang på gang?

Det er jo netop det, der er hele humlen ved flexicuritymodellen: at man skal have en høj social sikkerhed til gengæld for den fleksibilitet, der er på arbejdsmarkedet. Så det er uforklarligt for mig.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det er meget muligt, at det er uforklarligt. Nu kan jeg så bare henvide dels til det, som jeg svarede lige før, dels til, at vi rent faktisk er inde i en økonomisk udvikling i Danmark, som jo også er bedre end i en lang række andre EU-lande, Lissabonstrategi eller ej; som rent faktisk sørger for, at flere mennesker kommer i arbejde. Der er rent faktisk flere af dem, der er på starthjælp, som kommer i arbejde. Der er jo flere af dem, som er på forskellige offentlige overførselsindkomster, som kommer i arbejde.

Det er vel også en del af et socialt sikkerhedsnet under danskere i Danmark, netop at vi har et flertal i Folketinget, herunder Dansk Folkeparti, som arbejder på en fornuftig økonomisk politik, der rent faktisk gør, at der er vækst i samfundet, og at der er flere mennesker, der kommer i arbejde. Det er også en velfærdsforbedring for den enkelte, at vedkommende kommer i arbejde. Man skal altså også lige huske på, at den udvikling jo foregår her og nu, og den bidrager Dansk Folkeparti til, og det har vi sådan set også tænkt os at gøre i fremtiden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi siger tak til ordføreren og beder den næste ordfører, hr. Lars Barfoed, komme på talerstolen.

Lars Barfoed (KF):

Det er en mærkelig forespørgsel, vi skal debattere her i dag. Når jeg siger, at den er mærkelig, er det, fordi den indeholder en formulering, der går på, at ministeren i forbindelse med Lissabonstrategien skal svare på, hvad man gør for at undgå, at den fører til en forringelse af velfærds-samfundet.

Det er en mærkelig måde at formulere det på, fordi det jo er sådan – det går jeg ud fra at Enhedslisten, som jo har stillet forespørgslen, godt ved – at Lissabonstrategien faktisk går ud på, at vi skal styrke velfærdssamfundet. Det er det, der er hele meningen med Lissabonstrategien, nemlig at vi skal styrke væksten i Europa, så vi kan styrke velfærdssamfundet for de europæiske borgere. Det er det, det hele går ud på. Så er det jo underligt, at man formulerer sig, som man gør.

Altså, meningen er, at vi skal styrke væksten i Europa og dermed velfærden, og der er jo den sammenhæng, som jeg også havde lejlighed til at diskutere med hr. Rune Lund for lidt siden, at hvis vi skal styrke velfærden, så skal vi have penge til det. For at få penge til det, er der altså nogle virksomheder, der skal tjene nogle penge. Det vil sige, at vi skal styrke de europæiske virksomheders konkurrenceevne, og det hænger igen sammen med, at vi skal styrke vores forskning og vores uddannelse. Vi skal sørge for, at der er nok arbejdskraft osv., for ellers kan virksomhederne jo ikke tjene penge. Den sammenhæng er der altså.

Jeg synes nogle gange, det er, som om Enhedslisten vil sætte en modsætning op mellem virksomhedernes interesse i at tjene nogle penge og samfundets interesse i at sørge for velfærd

for borgerne. Men forholdet er jo, at de interesser er fuldstændig sammenfaldende.

Det, man kan diskutere, er selvfølgelig så, hvor meget vi skal tage i skat fra virksomhederne og de mennesker, der arbejder i virksomhederne, for at finansiere vores velfærdssamfund. Der er sådan et fordelingsproblem der. Men den grundlæggende tanke om at gøre virksomhederne konkurrencedygtige for at styrke vores velfærd er der i hvert fald.

Der er jo også det ved det, at vi her har den åbne koordinationsmetode, altså at man har nogle fælles målsætninger, men det er op til landene selv, hvordan de vil nå de målsætninger.

Der går det jo rigtig godt i Danmark. Vi bevæger os flot i det sådan interne kapløb i Europa med at nå målene. Vi har f.eks. en meget høj beskæftigelse i Danmark. Vi har faktisk i Danmark den største beskæftigelse, vi nogen sinde har haft. Vi har også den laveste arbejdsløshed i over 30 år i Danmark, og vi har gennemført en mere fremtidsorienteret politik end vel stort set alle andre lande i Europa, nemlig en velfærdsreform og en globaliseringsstrategi, der tager højde for de udfordringer, som vores samfund står over for i de kommende år. Det har vi gennemført med et bredt flertal her i Folketinget: reformer, der sikrer et større arbejdsudbud og en bedre konkurrenceevne for virksomhederne. Alternativet ville jo have været, at vi skulle bombe velfærdssamfundet ned med stigende skattetryk og faldende indtjening i virksomhederne.

Kl. 15.20

Lad mig til slut sige, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte Enhedslistens forslag til vedtagelse. Der er mange pæne ord i det, men det grundlæggende er jo, at vi basalt set er uenige om Lissabonstrategiens formål, kan jeg forstå. Vi er uenige om hensigtsmæssigheden i Lissabonstrategien, og derfor kan vi ikke støtte det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat.

Jeg har dog hæftet mig ved, at man skriver, at man vil gøre en masse ting i retning af at forbedre sociale ydelser og flere andre ting, men til allersidst i forslaget skriver, at der skal fremskaffes det nødvendige økonomiske grundlag for opfyldelsen af ovennævnte krav.

Det ville være interessant at få det uddybet, for igen: Hvor skal pengene komme fra, hvis det ikke er sådan, at vi skal sørge for, at virksomhederne tjener nok til det? Det må være et åbent spørgsmål, da det jo lige nu ikke er mig, der skal stille spørgsmål, men andre.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Ordføreren skal være velkommen til at stille spørgsmål. Det, som er så slående her, er sådan set ikke, at hr. Lars Barfoed siger, at han ikke vil stemme for det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat. Det vil hr. Lars Barfoed selvfølgelig ikke, fordi det er en venstreorienteret socialpolitik om forbedringer af f.eks. sociale ydelser som dagpenge og kontanthjælp, om et ordentligt sygehusvæsen som alternativ til private sundhedsforsikringer, privathospitaler og mere i den dur. Så jeg forstår godt, at hr. Lars Barfoed ikke er interesseret i at stemme for den slags fornuftig venstreorienteret politik.

Det, som i virkeligheden undrer mig, er, at hr. Lars Barfoed tilsyneladende slet ikke har forstået, hvad ideen med den nordiske model er, og hvad ideen er med at have et velfærdssamfund. Hvis vi nu tager nogle af de mange opgørelser – uanset om det er World Economic Forum, Verdensbanken, eller hvem det nu måtte være – så rubricerer de hvert år Danmark som et af de mest konkurrencedygtige lande; så hører Danmark altid med blandt de lande, som er aller mest konkurrencedygtige. Det er, fordi vi har et højt skattetryk, som sikrer et højt velfærdssamfund, som skaber en fornuftig økonomi. Det er jo det, der er baggrunden.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg kan garantere hr. Rune Lund for, at der ikke i en eneste af de sammenligninger, som hr. Rune Lund nu henviser til med hensyn til verdens mest konkurrencedygtige samfund, står, at det er, fordi vi har et højt skattetryk, at vi er særlig konkurrencedygtige. Det står der helt sikkert ikke nogen steder.

Tværtimod tror jeg, at man flere steder vil kunne se stor bekymring for vores konkurrencedygtighed på længere sigt på grund af det høje skattetryk, der simpelt hen forhindrer virksomhederne i at få udenlandsk, kvalificeret arbejdskraft til at arbejde i Danmark, fordi man kan tjene mange flere penge andre steder. Det betyder, at vidensarbejdere hellere vil arbejde andre steder end i Danmark, så det holder i hvert fald ikke:

Men det, der holder, det, vi kan være enige om, er, at et højt socialt serviceniveau og det, at vi har et fleksibelt arbejdsmarked bl.a. på grund af, at vi har et velfungerende dagpenge- og ar-

bejdsløshedsforsikringssystem, er med til at gøre os konkurrencedygtige.

Og må jeg så sige: Der er jo ikke noget som helst venstreorienteret eller socialistisk i at ønske sig social velfærd for de svageste. Det har intet at gøre med socialisme, det har intet at gøre med at være venstreorienteret. Borgerlige ønsker såmænd lige så meget velfærd for de svage i samfundet, som socialister gør. Det skal socialistiske partier ikke tage patent på, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det er ret interessant, for det, hr. Lars Barfoed vil have, er jo velfærd for de svageste, og så vil hr. Lars Barfoed definere, hvem der er de værdigt trængende. Det, som er modellen for en venstreorienteret opfattelse af et velfærdssamfund, er jo, at der skal være generelt høje ydelser, universelle ydelser, som borgerne har som en ret til, så man ikke skal komme med hatten i hånden, men som borger har rettigheder til velfærd. Det er lige præcis en vigtig ideologisk forskel mellem f.eks. Det Konservative Folkeparti og Enhedslisten.

Jeg kan også godt forstå, at hr. Lars Barfoed er vældig glad for Lissabonstrategien, som jo roser Danmark, når Danmark laver et velfærdsforlig, som vi gjorde sidste sommer, hvor efterlønsordningen bliver forringet, og hvor tilbagetrækningen bliver forlænget med 2 år og den slags ting. Så jeg kan godt forstå, hvad hr. Lars Barfoed godt kan lide ved Lissabonstrategien.

Men det er også ret tydeligt, at hr. Lars Barfoed faktisk slet ikke har fattet, at det at have et velfærdssamfund, som også bygger på, at der er høje skatter til at betale for det velfærdssamfund, faktisk er det, der har gjort Danmark til et af verdens mest konkurrencedygtige lande.

Kl. 15.25

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

For det første synes jeg, det er utroligt, som hr. Rune Lund har travlt med her under debatten i dag at fortælle, at både jeg og hr. Martin Henriksen og alle mulige andre ikke har fattet noget i modsætning åbenbart til hr. Rune Lund, som er klogere end alle os andre.

Den selvopfattelse skal jeg overlade til hr. Rune Lund og bare sige, at jeg da er enig i, at der er den markante forskel på Enhedslisten og Det Konservative Folkeparti, at Det Konservative Folkeparti ikke går ind for, at alle i samfundet

skal have høje sociale ydelser. Vi går ind for, at vi som udgangspunkt prioriterer de sociale ydelser til dem, der har mest behov for dem.

Så er der undtagelser, der er folkepension osv., hvor der er nogle særlige grunde, men hvis vi fulgte den tankegang, at alle generelt skulle have ret til de sociale ydelser, så ville det jo føre til en markant stigende offentlig sektor, og så ville det føre til et markant stigende skattetryk, og så kan jeg love for, at det ville dræbe ethvert initiativ i det her samfund, enhver lyst til at starte virksomhed, enhver lyst til at gøre en ekstra indsats.

Så Enhedslistens politik ville bombe vores velfærdssamfund sønder og sammen og føre til et forarmet samfund, en albansk sump, hvor der overhovedet ikke ville være råd til at gøre noget for de svage i samfundet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes altid, det er en fornøjelse at diskutere med hr. Lars Barfoed, fordi det virkelig er ideologi på de høje nagler. Han er virksomhedsejernes sande ven.

I stedet for at diskutere sådan abstrakt om, hvem der har ret, og hvem der ikke har ret, vil jeg sige, at jeg forstår på hr. Lars Barfoed, at hvis bare virksomhedsejerne får mulighed for at tjene nogle flere penge og skatterne bliver sat ned osv., så skal det hele nok gå, og så får vi rigtig råd til velfærd. Så er det bare, hvis vi ser på, hvordan realiteterne er, hvordan udviklingen egentlig har været siden 2000, så kan jeg, som jeg har gjort tidligere, nævne adskillige eksempler på, at det fleksible arbejdsmarked, som giver folk usikkerhed i ansættelsen, er øget i en lang række europæiske lande, at det sociale sikkerhedsnet er blevet forringet i en lang række europæiske lande.

Kan hr. Lars Barfoed nævne mig et eksempel, hvor det modsatte har været tilfældet?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er i hvert fald sådan, at jobsikkerheden i Danmark er blevet betydelig større siden 2001, hvor den borgerlige regering tog over. Der er en højere beskæftigelse i det her land, end der nogen sinde har været. Der er en lavere arbejdsløshed, end der har været i over 30 år. Vi har en økonomisk vækst, folk har penge mellem hænderne, og der er betydelig større sikkerhed for

de fleste mennesker i Danmark, end der var i år 2000.

Jeg skal så ikke kunne redegøre nærmere for, hvordan det ene og det andet EU-land har udviklet sig. Det korte af det lange er, at Lissabonstrategien, som vi diskuterer i dag, sætter mål for vækst, mere viden og mere innovation, et mere rummeligt arbejdsmarked, altså en masse gode målsætninger, og så er det op til landene selv, hvordan de vil nå de mål.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Ja, nu har hr. Lars Barfoed jo sådan lært lektien lidt udenad, men det gør den ikke rigtigere. For det første vil jeg gøre hr. Lars Barfoed opmærksom på, at den vækst, der er sket i beskæftigelsen, består i, at en lang række, lidt under 100.000 fuldtidsjob er forsvundet. Til gengæld er der opstået lidt over 100.000 deltidsjob.

Det er bare for at nævne, hvordan den fleksibilisering også slår igennem i Danmark og giver større jobusikkerhed. Med hensyn til den sociale sikkerhed vil jeg nævne for hr. Lars Barfoed, at der siden 2000 er indført et kontanthjælpsloft, der er indført en 300-timers-regel, der er indført en starthjælp, der er videreført en satspulje, der år for år gør dækningen ved arbejdsløshed for dagpengemodtagere ringere og ringere.

Kan hr. Lars Barfoed ikke bare bekræfte, at fleksibiliteten i Danmark er steget, og at den sociale sikkerhed i Danmark er faldet?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nej, det kan jeg ikke. Jeg kan ikke bekræfte, at kontanthjælpsloftet betyder, at dagpengedækningen er lavere. Altså, de to ting hænger jo slet ikke sammen. Dagpenge får man, når man er arbejdsløshedsforsikret, og man får et ganske højt dagpengebeløb i ganske lang tid i Danmark sammenholdt med stort set alle andre lande, de fleste andre lande.

Når det gælder kontanthjælpsloftet, har det jo den simple forklaring, at det, før kontanthjælpsloftet blev indført, var sådan, at et ægtepar, som begge var på kontanthjælp, var i en situation, hvor den ene, hvis vedkommende fik et arbejde, skulle op og tjene omkring 25.000 kr. om måneden fra starten, hvis det skulle være en økonomisk fordel at få et arbejde, og det er jo en fuldstændig urimelig situation. Det har et bredt flertal her i Folketinget så gjort noget ved.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren; der er ikke flere spørgsmål. Næste ordfører bliver fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Enhedslisten siger, at de er glade for internationalt samarbejde, men det må bare ikke være inden for rammerne af EU. Sådan må man tolke det. Det skal være et mellemstatsligt samarbejde, sådan at de enkelte lande har så høje frihedsgrader som muligt.

Det, der så undrer mig i forbindelse med den her forespørgsel, er selvfølgelig, at man er så meget imod netop de initiativer, der tages inden for Lissabonstrategien, for der er jo tale om, at tingene skal gennemføres ved hjælp af den såkaldte åbne koordinationsmetode. Det er så også baggrunden for, at de nuværende regeringspartier måske ikke var så begejstrede, dengang det hele kom på bordet, men det kan jeg vende tilbage til. Den åbne koordinationsmetode er jo netop baseret på, at der ikke kan laves sanktioner, at der ikke er tale om bindende aftaler, men at der er tale om, at man – om man så vil – hjælper hinanden, deler erfaringer med hinanden, og hvad ved jeg.

Sådan som jeg vurderer Enhedslisten og deres politik i øvrigt, må det jo være netop den form for internationalt samarbejde, som er det ideelle for Enhedslisten. Når så Enhedslisten alligevel er imod Lissabonstrategien, kan jeg ikke se andet, end at det er, fordi det er inden for rammerne af EU. Høj beskæftigelse har altid været en målsætning for EU-samarbejdet – det har det sådan set været, lige siden EU blev grundlagt – men jeg kan godt se, at i og med at det står i EU-traktaten, er det selvfølgelig et problem for Enhedslisten.

Så er det sådan, at der oven i købet sker noget mere i 1997, hvor man i forbindelse med Amsterdamtraktaten indfører et beskæftigelseskapitel. Det er der, hvor de nuværende regeringspartier ikke var så begejstrede. I hvert fald gælder det, at Venstre ikke var særlig begejstret for det her. Men det er historie nu, og det er så også o.k., at man har taget noget af historien til sig.

Det er så det, der gør, at man udmønter det i en strategi, nemlig Lissabonstrategien, hvor man siger i år 2000: EU har i dag sat sig et nyt strategisk mål for det næste tiår, nemlig at blive den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, en økonomi, der kan skabe en holdbar økonomisk vækst med fle-

re og flere job og større og større social samhørighed.

Det lyder sådan set ikke så dårligt. Jeg er da varm tilhænger af den formålsparagraf, men det skyldes selvfølgelig også, at det var SR-regeringen, der i sin tid var med til at forhandle det her på plads.

Det er da flot, at vi har en overordnet målsætning inden for det her, som oven i købet sker ved hjælp af en koordinationsmetode, som ikke er forpligtende i den klassiske EU-forstand. Der er tale om en økonomisk dimension, en miljø-mæssig dimension og en social dimension.

Den økonomiske dimension er også blevet udbygget på det seneste, og jeg må sige, at jeg er tilhænger af, at vi har fået en påpegnings om, at vores skattesystem måske skulle omlægges noget. Det er noget, vi som radikale har ønsket hele tiden, og vi har ikke noget imod, at andre kommer og siger det samme. Det er helt i orden for os, også selv om det er Kommissionen, der finder på at sige det. Det synes vi er helt o.k.

Vi synes også, det er fint, at man nu har vedtaget, at man skal gøre EU til et område, det er godt at investere i; ellers kan vi ikke klare vores fremtid. Og vi synes også, det er fantastisk vigtigt, at vi satser på viden og innovation. Det er udmærkede tiltag inden for det økonomiske område, som vi sådan set fuldt kan støtte.

Med hensyn til den miljømæssige dimension har vi jo netop arbejdet enormt meget med de spørgsmål i de senere år. Man kan sige, at EU er kommet lidt sent i gang, men man er dog kommet i gang, bl.a. også, fordi Danmark har skubbet på. På det energi- og klimamæssige område trækker det jo i en retning, som vi selv kan være interesserede i. Det er da fint at få den dimension med og få udbygget Lissabonstrategien.

Med hensyn til den sociale dimension foretager man sig jo ikke så vildt meget inden for EU, fordi det i meget høj grad handler om national kompetence. Men det er da meget godt at have noget erfaringsudveksling. Dels kan vi – det kunne vi, dengang vi var et foregangsland – måske hjælpe med til at lære andre lande noget, og dels kan vi i dag, hvor vi måske ikke alle steder er lige så gode som andre lande, få noget erfaring udefra. Her er det da navnlig vigtigt, at vi kigger på, om der skulle være nogen, der er lykkedes bedre, f.eks. med hensyn til integration, immigranter og inklusion i det hele taget af mennesker, der har en anden baggrund end den traditionelle i Danmark.

Jeg tror så også, at vi kan bidrage med noget på vores sociale område, f.eks. en påpegnings af, at hvis man faktisk skal have kvinder i arbejde, er det fuldstændig nødvendigt, at man kigger på børnepasningen. Det er jo interessant at se, hvad svaret i Frankrig har været. Der har det jo været et skattebegunstiget tillæg til familier, der får mange børn. Det er jo også en model, vi kunne have valgt i Danmark. Jeg synes, det er fint, at vi ikke har valgt den model, men den kunne man have valgt.

Kl. 15.35

I Tyskland har man store problemer, fordi man ikke har tilpasset den sociale del af arbejdsmarkedet til, at kvinderne rent faktisk kan komme ud på arbejdsmarkedet.

Den slags erfaringer er det da udmærket at kunne dele med hinanden, og alt andet lige skaber det vel lidt mere lige konkurrencevilkår, når man kender hinandens udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg kan sige, at vi i Enhedslisten er tilhængere af forskellige former for internationalt samarbejde. En måde at samarbejde internationalt på er den åbne koordineringsmetode, som vi synes er en fornuftig måde at samarbejde på.

Det er så formen for samarbejde, men fordi noget bliver besluttet på en demokratisk måde, er det jo ikke nødvendigvis sådan, at der bliver besluttet noget fornuftigt, ligesom man jo faktisk også godt kan forestille sig, at der i udemokratiske og centralistiske strukturer en gang imellem kan besluttes nogle ting, der er fornuftige. Vi ser jo, at der kommer lovgivning fra EU, som rent faktisk betyder forbedringer, men som er besluttet i en centralistisk og lukket struktur.

Så vi er tilfredse med formen for samarbejde, men vi er ikke tilfredse med indholdet. Og det er derfor, vi fremsætter det her forslag til vedtagelse, som bygger på, at der skal ske sociale forbedringer f.eks. af pensionssystemerne, at der skal ske en opprioritering af det offentlige sygehjælp væsen frem for private sundhedsforsikringer, at det ikke skal være sådan, at det er de formuleringer, der er i Lissabonstrategien i dag, som slår takten, når udviklingen af velfærdssamfundene i EU er på dagsordenen.

Fru Lone Dybkjær må da kunne forstå, at det er en kamp om en socialistisk dagsorden, en rød dagsorden, en social dagsorden, frem for en borgerlig dagsorden, men det er måske den borgerlige dagsorden, som fru Lone Dybkjær støtter.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Nej, men med hensyn til udgangspunktet i de enkelte medlemslandes sociale ønsker og behov, herunder forbedring af det og det, er det jo desværre ikke sådan, at de enkelte lande har præcis de ønsker om forbedringer, som hr. Rune Lund nævner i sin vedtagelse.

Jeg er hverken enig i forudsætningerne for vedtagelsen eller det konkrete indhold.

Jeg synes selvfølgelig, man skal forbedre sociale ydelser, hvis der er behov for det; det er klart. Nogle sociale ydelser skal forbedres, andre skal måske ikke. Jeg synes, man skal have en arbejdsmarkedsdækning på pensioner. Det kan man jo godt kalde privat. Det synes jeg er en udmærket ordning.

Jeg ved ikke, om jeg ønsker mere offentligt styret forskning. Jeg er simpelt hen helt uenig i det, der står i den vedtagelse. Jeg synes, det er i orden, at hr. Rune Lund har det udgangspunkt, men jeg har bare ikke det udgangspunkt. Jeg vil ikke have mere offentligt styret forskning, tværtimod synes jeg, regeringen reagerer lidt vel rigeligt inden for forskningsområdet. Så jeg synes faktisk, der er mere, der skal overlades til forskerne selv.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det sidste handler om, at der skal mere offentlig forskning i modsætning til privat forskning, hvor det er profitmotivet, der er det drivende. Det handler om, at man som samfund afsætter flere ressourcer, så man kan få noget mere grundforskning.

Det, der yderligere nævnes i forslaget til vedtagelse, er højere pensioner som alternativ til private pensionsopsparinger, gratis uddannelse til alle, forbedring af sociale ydelser som dagpenge, kontanthjælp, folkepension m.v., herunder tilsvarende ordninger i andre EU-lande.

Jeg synes, det er fint, at Det Radikale Venstre melder ud, at man er et borgerligt parti, og at man ikke støtter en sådan social dagsorden. Men kan fru Lone Dybkjær så også sige, at hun er fuldstændig enig i formuleringerne i Lissabonstrategien, f.eks. at man skal have en reform af overførselssystemer, at man skal fremme modernisering af lovgivning for beskæftigelsesbeskyttelse, at man skal have yderligere reformer af pensionssystemer? Det er alt sammen pæne ord, men vi ved godt, at det alt sammen betyder nedskæringer. Er det nogle formuleringer, som

fru Lone Dybkjær bare er enig i? Det er jo det, der er Lissabonstrategien i dag.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Hvis ikke man er enig med hr. Rune Lund, er man som udgangspunkt asocial, ikke? Altså, det er jeg helt med på, og derfor er diskussionen sådan lidt fjollet.

Jeg har ikke noget imod, at der kommer nogle udefra og giver os nogle råd om, hvad de synes vi skal gøre. Nogle kan vi tage imod, andre kan vi ikke tage imod. Det afhænger fuldstændig af, hvad vi synes er det rigtige for Danmarks vedkommende.

Om forskning står der altså, at der skal være mere offentligt styret forskning, men der står jo ikke, at der skal være flere offentlige forskningsmidler. Når det drejer sig om højere pensioner som alternativ til flere private pensionsopsparinger, må jeg bare sige, at jeg er helt uenig. Jeg er tilhænger af vores arbejdsmarkedspensions-system. Det bliver jeg nødt til at sige, og jeg synes ikke, sådan en linje med højere pensioner som alternativ overhovedet siger noget særlig konkret om det.

Så synes jeg også, det er interessant, at man alligevel til sidst siger, at man vil fremskaffe det nødvendige økonomiske grundlag for opfyldelsen af ovennævnte krav; så er man da helt ude at sejle. Hvad er det for et grundlag, og hvor skal man skaffe det fra?

Kl. 15.40

Nej, der er mange grunde til, at vi ikke kan stemme for Enhedslistens forslag, og jeg synes i øvrigt, det er en stor fordel for os, som er blevet beskyldt for at ligne Enhedslisten meget af et nys etableret – måske etableret – parti her i Danmark, at man har så vanvittige forslag som det her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren og beder fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører komme på talerstolen.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt starte med at sige, at vi ikke kan støtte Enhedslistens forslag til vedtagelse, og det er der grundlæggende to årsager til.

For det første at vi ikke har det negative syn på Lissabonstrategien, Lissabonprocessen, som der ligger i det, der er formuleret i vedtagelsen,

og også i det, hr. Rune Lund har sagt heroppefra.

Og hvorfor har vi så ikke det? Det har vi ikke, fordi vi egentlig mener, at det faktisk var en smukt tænkt strategi for Europa, et forsøg på at se fremad og se på, hvilken retning vi vil have at Europa skal udvikle sig i i de næste 10 år. Den blev formuleret i slutningen af 1990'erne som en strategi for Europa til i det næste årti at blive, som det hed, den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, der er i stand til bæredygtig økonomisk vækst med flere og bedre job og større social sammenhængskraft – selv om det sidste ord altså er blevet så forfærdende, efter at regeringen har taget det til sig som en af sine sådan yndlingsfraser, men det er jo altså begrebet social cohesion, som står i selve teksten.

Det var da faktisk smukt tænkt, at man ville udvikle sig stærkere i forbindelse med den sociale dimension, jobmæssigt og videnskabeligt. Det er ikke gået på denne måde, og her er jeg så ved den anden årsag til, at vi ikke kan støtte forslaget til vedtagelse, og det er, at Enhedslisten fremstiller Lissabonstrategien, eller Lissabonprocessen, som en stærk, centralstyret proces, og det er der jo ikke tale om.

Hr. Rune Lund har selv stået heroppe og talt om, at det er den åbne koordinationsmetode. Den siger måske ikke mange mennesker ret meget, men det er dér, hvor man sætter sig sammen, og så snakker man sammen om, hvilke erfaringer man har, og hvor man gerne vil hen, og så prøver man at koordinere det og se, om man kan blive enig om noget, uden at det egentlig er forpligtende.

Men det er faktisk ikke nogen særlig stærk proces. Man kan vurdere den her proces i forhold til det, der hedder midtvejsevalueringen, altså den evaluering, der blev foretaget af processen i 2005, og der kunne man på det tidspunkt konstatere, at der ikke var sket ret meget, og også, at Lissabonstrategien løb ind i en krise. Den løb bl.a. ind i en krise, fordi kommissionsformand Barroso havde en meget uheldig start med den her Lissabonproces, hvor han udelukkende gjorde den til et spørgsmål om økonomisk konkurrencedygtighed, mens han fuldstændig cuttede den sociale dimension og den miljømæssige bæredygtighedsdimension af.

Det sagde han jo meget klart i en tale, der er, jeg vil nærmest sige berygtet, hvor han talte om, at hvis man har tre børn og det ene barn er sygt – og det var så den økonomiske vækst – så tager

man sig af det barn, og så må den sociale dimension og den miljømæssige bæredygtighed vente til andre, underforstået bedre, tider. Det var meget uheldigt.

Barroso har da heldigvis rettet sine synspunkter i den mellemliggende periode og er faktisk blevet en betydelig mere grøn kommissionsformand, og det er virkelig godt, for her var han ude i et dårligt ærinde.

Hvis man så ser på EU's langtidsbudget, altså det, der gælder frem til 2013, kan man se, at det stadig væk er et budget for en regional organisation, som primært tænker i landbrug og landbrugsstøtte. Der *kom* flere penge til forskning, ja, men forskning, udvikling og innovation er stadig væk noget, der spiller en helt perifer rolle i det samlede EU-budget, hvorimod landbrugsstøtten med alle de skadelige virkninger, den har, spiller en meget stor rolle. Så derfor kan man ikke sige, at det her er en stærk proces.

Så er der sket mange ting i Europa i mellemtiden. Vi har helt klart fået en højrebølge, og det sætter sig selvfølgelig spor, i forhold til hvad det så er for nogle direktiver og forordninger, der bliver lagt på bordet.

Herudover vil jeg sige, at det undrer mig, at Enhedslisten stiller en forespørgsel om Lissabonstrategien, hvor man overhovedet ikke nævner miljø. Det har været en af de helt store kampe igennem de seneste mange år i Folketingets Europaudvalg hele tiden at lægge pres på regeringen for at fastholde miljøsporet i Lissabonprocessen. Det er lykkedes et stykke hen ad vejen. Jeg vil ikke sige, at det er lykkedes voldsomt godt, men det er dog lykkedes et stykke hen ad vejen, og det kan faktisk ses i papirerne. Det undrer mig, at et venstreorienteret parti i den grad kan overse noget så fundamentalt som behovet for, at vi har en bæredygtig udvikling i Europa.

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det er ikke, fordi vi ikke bekymrer os om miljøet. Det er, fordi vi har ønsket at fokusere den her debat på de velfærdsforringelser, som der sker i EU på grund af Lissabonstrategien. Så det er et forsøg på at fokusere den debat, vi har her i dag.

Men det, som egentlig undrer mig lidt, er, at fru Anne Grete Holmsgaard har sådan en positiv indstilling til Lissabonstrategien – en strategi, som jo netop indebærer formuleringer om modernisering af lovgivning for beskæftigelsesbetydningen, jobbetydningen. Vi ved godt, hvad

modernisering af jobbetydning betyder. Vi ved godt, hvad reformer af overførselssystemet betyder. Det betyder nedskæringer. Vi ved godt, hvad reformer af pensionssystemer betyder, det betyder nedskæringer.

Så vil jeg bare høre, om fru Anne Grete Holmsgaard kan nævne mig et eneste parti til venstre for Socialdemokraterne i EU, som har den meget positive holdning til Lissabonstrategien, som fru Anne Grete Holmsgaard har.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det, jeg sagde heroppefra, var, at Lissabonstrategien i sit udgangspunkt er tænkt meget konstruktivt. Så nævnte jeg en række eksempler på, at den faktisk ikke rigtig har fået luft under vingerne, og jeg nævnte også, at den har været forsøgt væltet af Barroso tilbage i 2004. Så det ved jeg ikke om er at stå og sige, at det er en stor succes.

Det, jeg kritiserede Enhedslisten for, var at give udtryk for, at det her er en voldsomt stærk strategi, som er årsag til en masse ting. Jeg mener, det sådan set er en ret svag strategi, når det kommer til stykket. Og vi kan jo ikke her og nu gøre noget ved, at der faktisk er højreflertal i mange europæiske lande, og det sætter selvfølgelig sine spor i de diskussioner, der er som en del af Lissabonstrategien.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Man kan diskutere, om den er stærk eller svag, men der er i hvert fald ingen tvivl om, at Lissabonstrategien har indflydelse med den højreorienterede politiske dagsorden, der ligger i forhold til velfærdssamfundet.

Jeg vil egentlig bare stille mit spørgsmål igen: Kan fru Anne Grete Holmsgaard nævne et eneste venstreorienteret parti i EU til venstre for Socialdemokraterne, som har den samme positive opfattelse af Lissabonstrategien, som fru Anne Grete Holmsgaard har?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg kan jo nævne den gruppe, som vores eget europaparlamentsmedlem, fru Margrete Auken, er medlem af, nemlig den grønne gruppe, som fuldstændig deler min vurdering af Lissabonstrategien. Men det er klart, at de næppe vil dele den udlægning af vores politik, som hr. Rune Lund fra Enhedslisten kommer med.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og så bliver det hr. Rune Lund for at runde debatten af, inden der bliver afstemning.

Rune Lund (EL):

Det er jo en lidt spændende debat, vi har haft her i dag, for det er jo en debat om udviklingen af vores velfærdssamfund ikke bare i Danmark, men faktisk i hele EU, der har været på dagsordenen i dag.

Det, som jo er centralt i den diskussion, er netop EU's Lissabonstrategi, som er en strategi med en højreorienteret politisk dagsorden, der handler om, hvordan man kan få mere marked, hvordan man kan få mere udlicitering, hvordan man kan få mere privatisering, hvordan man med Lissabonstrategiens egne ord f.eks. kan lave yderligere reformer af pensionssystemerne.

Ordet reformer er jo sådan en fin nysprogsting. Når man siger reformer, ved vi godt alle sammen, hvad det betyder. Så betyder det nedskæringer, så betyder det forringelser. Og derfor er det jo netop også en strategi, som har vakt meget modstand. Den har ikke været så meget diskuteret i Danmark, men på europæisk niveau har det været et meget centralt diskussionsemne for en europæisk venstrefløj, som har brugt kritikken af Lissabonstrategien til at sige, at man gerne vil have en helt anden udvikling af velfærdssamfundet i de enkelte lande.

Derfor var det jo også sådan, at venstrefløjgruppen i Europa-Parlamentet i starten af februar i år fremlagde en resolution, som netop gik på, at Lissabonstrategien havde fejlet i forhold til at skabe velfærd i de enkelte lande, at Lissabonstrategien havde øget uligheden, at Lissabonstrategien havde skabt et mere asocialt Europa.

Kl. 15.50

Der er blevet fremlagt nogle tal af venstrefløjgruppen i Europa-Parlamentet – der, hvor SF- og Enhedslistepartierne er i Europa-Parlamentet, ja, det er godt nok sådan, at SF's Margrete Auken er hoppet over til de grønne, som man jo ikke kan kalde et venstreorienteret parti, det er et erklæret ikkevenstreorienteret parti, og derfor duer de seneste bemærkninger fra fru Anne Grete Holmsgaard faktisk heller ikke i den sammenhæng. Nogle af de uligheder, som vi har set, er netop, at virksomhedernes profit som andel af bruttonationalproduktet er den højeste i de sidste 25 år. Samtidig er lønningerne som an-

del af bruttonationalproduktet støt faldende, og det har de været de seneste årtier.

Fra 2000 til 2005 er det i øvrigt også sådan, at arbejdsløsheden i EU steg med 1 million, og 25 pct. af dem, der er på arbejdsmarkedet, arbejder uden faste arbejdstider, arbejder på deltid eller på tidsbestemte kontrakter.

Uligheden er også steget. Fordelingen mellem de 20 pct. rigeste og de 20 pct. fattigste er netop vokset fra 4,5:1 til 4,8:1 siden år 2000, og det vil sige en øget ulighed. Og antallet af borgere i de oprindelige 15 EU-lande, EU-15, som er i risikozonen for at havne i fattigdom, er vokset fra f.eks. 15 pct. i år 2000 til 17 pct. i år 2004. Det svarer faktisk til 9 millioner flere fattige i Europas rigeste lande, altså EU-15.

Hvordan kan det være, at vi ser en sådan udvikling? Det er netop, fordi vi har Lissabonstrategien, som umiddelbart har fine formuleringer om, at man vil skabe job, man vil skabe vækst, man vil skabe beskæftigelse, og man vil gøre EU til den mest konkurrencedygtige økonomi i verden. Det er fine overskrifter, men når vi så ser på, hvordan man vil skabe den her vækst, hvordan man vil nå de her fine målsætninger, er det jo via en nedskæringsdagsorden, som også er den nedskæringsdagsorden, vi har set specielt regeringen og Dansk Folkeparti stå i spidsen for her i Danmark.

Når Europa-Kommissionen således skal give karakterer til de enkelte lande, så får Danmark også gode karakterer i det velfærdsforlig, der blev lavet sidste sommer inden sommerferien, hvor man forringede efterlønsordningen og forhøjede tilbagetrækningsalderen med 2 år. Her får man gode karakterer af Europa-Kommissionen: Det var søreme flot, det var søreme i overensstemmelse med vores Lissabonstrategi.

De forringelser af velfærdssamfundene, som vi har set i Sverige, vi har set i Holland, vi har set i Danmark, vi har set i Portugal, vi har set i mange andre europæiske lande, ligger i direkte forlængelse af den overordnede ideologiske paraply for denne nedskæringspolitik, som netop er Lissabonstrategien.

I Enhedslisten synes vi, at man skal gå en helt anden vej, og derfor har vi tidligere i debatten fremsat et forslag til vedtagelse. Der er et enkelt ord i den næstsidste pind om mere offentligt styret forskning, som vi gerne vil have taget ud, og det er ordet »styret«. Det kunne se ud, som om Enhedslisten lige pludselig er blevet tilhænger af, at man herinde i Folketinget skulle styre kunne forskningen. Det er ikke vores afdeling, og

derfor skal ordet styret tages ud, og derfor foreslår vi, at det forslag til vedtagelse, som Folketinget skal stemme om nu, kommer til at lyde som det følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at EU's Lissabonstrategi har medført større markedsgørelse og deraf følgende forringelser af offentlig velfærd i alle EU's medlemslande, herunder en liberalisering af markedet for tjenesteydelser, større utryghed i ansættelsesforholdene samt lavere lønninger som andel af BNP, pålægger Folketinget regeringen at arbejde for, at Lissabonstrategien i stedet tager udgangspunkt i hvert enkelt medlemslands sociale ønsker og behov, herunder:

- forbedring af sociale ydelser som dagpenge, kontanthjælp, folkepension m.v., herunder tilsvarende ordninger i alle de enkelte EU-lande,
- højere pensioner som alternativ til flere private pensionsopsparinger,
- skabelse af et sygehusvæsen med lige og gratis adgang for alle som alternativ til private sygehuse og sundhedsforsikringer,
- gratis uddannelse til alle,
- mere offentlig forskning,
- fremskaffe det nødvendige økonomiske grundlag for opfyldelsen af ovennævnte krav.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 69).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag vil herefter indgå i forhandlingerne

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 69 af Rune Lund (EL) (*se side 6966*) forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 101 (V, S, DF, KF, RV, SF og Leif Mikkelsen (UFG) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 154:

Forslag til folketingsbeslutning om respekt for arbejdstagerrettigheder, menneskerettigheder og retfærdig konkurrence.

Af Frank Aaen (EL) m.fl.
(Fremsat 12/4 2007).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg skal meddele, at punkt 18, første behandling af beslutningsforslag nr. B 154, udgår af dagsordenen for mødet i dag.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 161:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af det danske bidrag til den internationale sikkerhedsstyrke ISAF i Afghanistan.

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 10/5 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Hald Madsen (V):

Vi skal i dag behandle to beslutningsforslag om vores internationale missioner i Afghanistan og Irak. Det er to vigtige opgaver, men desværre også to farlige opgaver, der stiller store krav til vores danske soldater, som hver dag sætter deres liv på spil. Det er derfor med stor sorg, at vi har måttet konstatere, at vi i denne måned har mistet to soldater i henholdsvis Afghanistan og Irak. Vores tanker går til de efterladte familier samt til de sårede soldater og den sårede lokale folk.

Jeg er sikker på, at jeg ikke står alene, når jeg siger, at vi har den dybeste respekt for den store indsats, de danske soldater gør hver dag på disse missioner. Når vi har besøgt de danske soldater i Irak og Afghanistan, har de gang på gang udvist faglig kompetence, handlekraft, mod og vilje til at løfte den opgave, som den danske regering og et flertal i Folketinget har pålagt dem.